δρχ. 200 τεύχος 20

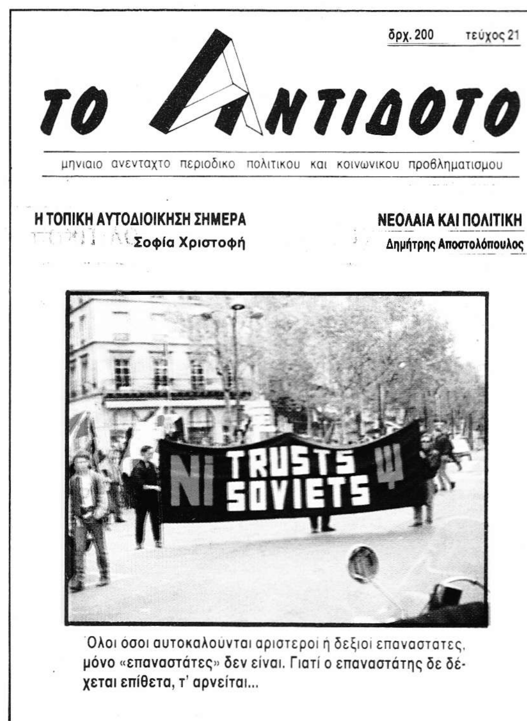
ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ

μηνιαιο ανενταχτο περιοδικο πολιτικου και κοινωνικου προβληματισμου



ΙΣΛΑΜΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ 10 ΧΡΟΝΙΑ




δρχ. 200 τεύχος 21

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ

μηνιαιο ανενταχτο περιοδικο πολιτικου και κοινωνικου προβληματισμου

Η ΤΟΠΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ ΣΗΜΕΡΑ
Σοφία Χριστοφή

ΝΕΟΛΑΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ
Δημήτρης Αποστολόπουλος

Όλοι όσοι αυτοκαλούνται αριστεροί η δεξιοί επαναστατες, μόνο «επαναστάτες» δεν είναι. Γιατί ο επαναστάτης δε δέχεται επίθετα, τ' αρνείται...





ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ

μηνιαίο ανένταχτο περιοδικό
πολιτικού και κοινωνικού προβληματισμού

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ
Γιάννης Σορώτος

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:
Τ.Θ. 30205 - 10033 ΑΘΗΝΑ
Συνδρομή ενός έτους: **2.000 δρχ.**
Τιμή τεύχους: **Δρχ.: 200**



ΦΩΤΟΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ - ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΣΗ - ΜΟΝΤΑΖ Ε. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ και ΣΙΑ Ε.Ε.
Ιπποκράτους 91 ☎ 3608350

EDITORIAL

Σ' αυτό το τεύχος του το Αντίδοτο, παρουσιάζει άλλη μια απόδειξη των μεγάλων του δυνατοτήτων.

Φιλοξενεί μια πολύ μεγάλη συνέντευξη, του πρέσβη της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν στην Αθήνα, μέσα στα πλαίσια του αφιερώματός του στην Ισλαμική Επανάσταση.

Έτσι συμπληρώσαμε τα δύο χρόνια έκδοσής μας, με μια πολύ μεγάλη επιτυχία και μια πολύ μεγάλη προσφορά στο αναγνωστικό μας κοινό.

Το Αντίδοτο έχει καθιερωθεί πλέον σε πάρα πολλούς «χώρους», έξω και μακριά από το φετιχισμό και την ανικότητα του περιθωρίου.

Για να φτάσουμε όμως σ' αυτό το επίπεδο έκδοσης, δουλέψαμε σκληρά και περάσαμε από πολλές δοκιμασίες ευτυχώς όλες νικηφόρες. Τρία στοιχεία μας βοήθησαν αποφασιστικά για να διανύσουμε όλη αυτή τη διαδρομή: α) εργατικότητα και επιμέλεια, β) ικανότητα των στελεχών της εκδοτικής ομάδος του Αντίδοτου, γ) μυαλό, διορατικότητα και φαντασία.

Τώρα το Αντίδοτο το μόνο που μένει να κάνει, είναι να «θερίσει» ότι «έσπειρε» επί τόσους μήνες. **Και η «σοδειά» είναι πολύ καλή, θα λέγαμε άριστη!**

«Πολλοί» σ' αυτή μας την προσπάθεια αγωνίσθηκαν να μας «κλείσουν». **Ήταν μάλιστα τόσο σίγουροι γι' αυτό, ώστε το διαλαλούσαν και δημόσια!!!**

Αποτέλεσμα; Σήμερα κάθονται, ανήμποροι να καταλάβουν πως το Αντίδοτο σάρωσε όλα τα εμπόδια που συνάντησε, αμίλητοι και αρκετά γέροι και άχρηστοι για να συνεχίσουν αυτή τους την «προσπάθεια».

Δεν είναι σε θέση ακόμη να καταλάβουν, πως το Αντίδοτο εκφράζει όχι τον ευατό του αλλά την πλειοψηφία της νεολαίας του κινήματος, και η δύναμη που αποπνέει αυτό το περιοδικό δεν τιθασεύεται με κουτοπονηριές.

Αν και βαδίζουμε πάνω από τα συντρίμια τους, δεν μας διακατέχει το σύνδρομο του κατακτητή και νικητή. Μας αρκεί που πήραν ένα μάθημα που θα τους μείνει αλησμόνητο, και όποιος θέλει στο μέλλον συνεργασία μας — είμαστε εξάλλου ανοικτοί σ' όλους — να γνωρίζει ότι δεν είναι σε θέση να μας επιβάλλει το παραμικρό. Είμαστε αρκετά ισχυροί ώστε να διαλέγουμε τους «συμμάχους» μας και τους όρους της «συμμαχίας».

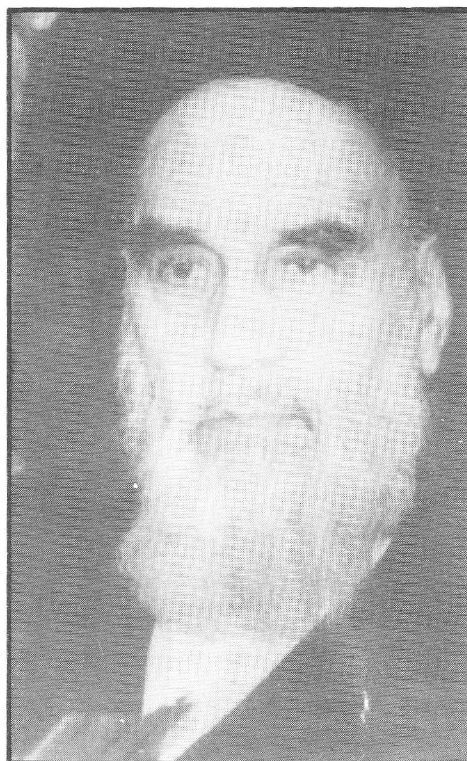
Φίλοι και συναγωνιστές, ότι έχετε δει ως τώρα από το περιοδικό, δεν είναι παρά ένα καλό ξεκίνημα. Ανεβαίνουν οι «μετοχές» μας αλλά μεγαλώνουν και οι απαιτήσεις των ανθρώπων που μας ακολουθούν.

Κλείνοντας, σας λέμε υπεύθυνα ότι θα δουλέψουμε ακόμη πιο σκληρά, δεν επαναπαυόμαστε στις δάφνες μας, και ότι **το ΑΝΤΙΔΟΤΟ θα μείνει για πάντα ένα περιοδικό ΑΝΕΝΤΑΧΤΟ, ΕΛΕΥΘΕΡΟ, ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΟ, ένα περιοδικό που θ' ανήκει στους αναγνώστες του, οι οποίου άλλωστε και το στηρίζουν.** Και μην ξεχνάτε: **το 1989 είναι η χρονιά του Αντίδοτου, η ΔΙΚΙΑ ΜΑΣ ΧΡΟΝΙΑ.**

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΜΕΙΣ... και η ΙΣΛΑΜΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ



Πριν από δεκαπέντε χρόνια όλες οι εθνικιστικές οργανώσεις στην Ευρώπη περίμεναν – και πήραν – βοήθεια από την Σαουδική Αραβία. Αρκετά εκατομμύρια δόθηκαν στους Ευρωπαίους Εθνικιστές, που θεωρητικά θα τα χρησιμοποιούσαν για αντισιωνιστική προπαγάνδα, στην πράξη όμως χρησιμοποιήθηκαν για άλλες εκδηλώσεις. Δυστυχώς με τον θάνατο του Φεϊζάλ άλλαξαν τα πράγματα μια που η Σ. Αραβία έγινε προτεκτοράτο των Η.Π.Α., και οι επαναστάτες τότε στράφηκαν στην Λιβύη ή στο Ιράν. Μπορούμε να δούμε σαν παράδειγμα γι' αυτές τις «ειδικές σχέσεις» την Ιρανική βοήθεια προς τις Εκδόσεις Avalon και το βιβλιοπωλείο Ogmios στο Παρίσι. Εθνικιστές δημοσιογράφοι ή άλλοι όπως ο Alain de Benoist προσκλήθηκαν στο Ιράν. Δεν θα ήταν υπερβολή αν λέγαμε ότι πολλοί συναγωνιστές σ' ολόκληρο τον κόσμο έχουν «ειδικές σχέσεις» με τους Πέρσες επαναστάτες. Ακόμα Γερμανοί συναγωνιστές με οργάνωση που υποστηρίζει το Ιράν, πολεμούν στον Λίβανο εναντίον των Χριστιανών Λιβανέζων Φαλαγγιτών που δουλεύουν υπέρ των Ισραηλιτών.

Γνωστοί μας στην Ισπανία δημιούργησαν τον Ανδαλουσιανό Σὺνδεσμο των Φίλων της Τζαμαχιρίγια, που μπορούμε να δούμε μεγάλη συμπαθεια προς την Λιβύη.

Εγώ προσωπικά δεν έχω καμμία αμφιβολία, ούτε διστάζω να εκδηλώνω την συμπάθειά μου για αρκετές ενέργειες του Ιράν και της Λιβύης, στον αγώνα τους ενάντια στον Ιμπεριαλισμό από όποια πλευρά και να προέρχεται.

Φυσικά υπάρχουν και εθνικιστές που αντιπαθούν ή δεν υποστηρίζουν ούτε την Λιβύη, ούτε το Ιράν για δύο βασικούς λόγους: α) δεν είναι άριοι β) γιατί υποστηρίζουν την «τρομοκρατία». Πρέπει να πω ορισμένα πράγματα σ' αυτούς τον εθνικιστές οποιασδήποτε ηλικίας και αν είναι,σε σχέση με την πολιτική, μια που ορισμένους τους λείπει η πείρα, Και άλλοι πετούν στα σύννεφα.

Πάνω απ' όλα στην πολιτική ο εχθρός του εχθρού μου είναι φίλος μου. Και μόνο απ' αυτό πρέπει να υποστηρίξουμε τον αντισιωνιστικό αγώνα των Λαών της Περσίας ή της Λιβύης, μέχρι να μας αποδείξουν το αντίθετο.

– Η Σαουδική Αραβία είναι σύμμαχος των ΗΠΑ. Ο αντισιωνισμός της είναι υποκριτικός.

– Η Αίγυπτος και το Κουβέϊτ στηρίζονται στον αντικομμουνισμό τους. Ο συντηρισμός υπερισχύει.

– Στη Συρία αλλάζουν τα πράγματα. Είναι αντισιωνιστική γιατί της το επιτρέπει η Σ. Ένωση.



— •Το Πακιστάν πάντα θα γλυκοκοιτάζει την Ινδία, και τον πεινασμένο λαό της.

Έτσι από τα Ισλαμικά κράτη μόνο το Ιράν και η Λιβύη αντιπροσωπεύουν καθεστώτα σοσιαλιστικά, ριζοσπαστικά που αγωνίζονται εναντίον του Ιμπεριαλισμού, χωρίς να ανήκουν σε κάποιο σύμφωνο.

Το Ιράκ είναι όπως μία ακριβή - βιτσιόζα - πόρνη, θα γίνει ρώσσικο ή αμερικάνικο, εξαρτάται από το ποιός θα πληρώσει περισσότερο. Έχει μία αντισιωνιστική βάση (όλοι θυμόμαστε την καταστροφή του ατομικού αντιδραστήρα από την Ισραηλινή αεροπορία) που όμως επηρεάζεται από το σύστημα.

Το Ιράκ ξεκίνησε τον πόλεμο εναντίον του Ιράν, ας μην το ξεχνάμε. Είναι ντροπή να βλέπουμε σήμερα την Δυτ. Ευρώπη να αρνείται να δεχτεί τον μοναδικό όρο του Ιράν για Ειρήνη. Για άλλη μια φορά η ιστορία γράφεται με ΨΕΜΜΑΤΑ.

Κανείς δεν θα θυμάται ότι ο Ιράκ βομβάρδισε περισσότερα πετρελαιοφόρα της Δύσης από το Ιράν και η αεροπορία του κατέστρεφε αντιτορπιλικό του πολεμικού αμερικανικού ναυτικού, χωρίς φυσικά να ενοχληθεί από τις ΗΠΑ.

Οι δύο βασικοί λόγοι που οι εθνικιστές δεν εμπιστεύονται το Ιράν είναι λίγο πιστευτοί.

Το Ιράν δεν είναι ένα «άριο» κράτος (μολονότι από εκεί ήλθαν οι άριοι), αλλά και οι ΗΠΑ που είναι άριοι είναι σύμμαχοι του σιωνισμού. Πρέπει να αγωνισθούμε, σκεπτόμενοι την πραγματικότητα όχι το τι θα έπρεπε να ήταν.

Η τρομοκρατία των Ιρανών είναι ένα παιχνίδι για παιδιά σε αντιπαράθεση με την τρομοκρατία του συστήματος.

Αφγανιστάν, Κούβα, Νικαράγουα ή τα νοτιαμερικάνικα πραξικοπήματα είναι παραδείγματα το τί είναι τρομοκρατία και αυτό χωρίς να μιλήσω για την τρομοκρατία των CIA-KGB που σ' αυτήν πάνω δεν μπορούμε να έχουμε ούτε ιδέα.

Απ' την πλευρά του Ιράν δεν υπάρχει υποστήριξη της μεταναστεύσεως στην Ευρώπη ούτε φυσικά αυτό είναι υπεύθυνο.

Τα καπιταλιστικά-συντηρητικά κράτη όπως Μαρόκο, Αλγερία, Τυνησία, Τουρκία είναι υπεύθυνα για την μετανάστευση των λαών τους στην Ευρώπη. Το εμπόριο ανθρώπων γίνεται από τους υποστηρικτές του συντηρητισμου.





Θα κλείσω το κείμενό μου με ένα κομμάτι από την έκθεση του Χοτζατολεσλάμ, κ. Σεγιέντ Αλή Χαμενέϊ Προέδρου της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν, στην 42η Σύνοδο της γενικής συνέλευσης του ΟΗΕ.

«Αυτή η επανάσταση ήταν σωστη από την αρχή της. Είναι η Επανάσταση του λαού και μάλιστα 100% στη συνέπειά της. Καμμιά από τις γνωστές φόρμες που έχουν γίνει εργαλεία σε συγκεκριμένες άλλες επαναστάσεις δεν δραστηριοποιήθηκαν ή ακόμα δεν υπήρξαν παρούσες στη δική μας Επανάσταση. Δεν είχαμε οπλισμένους αντάρτες, ούτε δραστηριοποιημένο στρατιωτικοπολιτικό κομμα, ούτε ομάδες επανάστασης, ελεύθερους αξιωματικούς και τα όμοια. Στην Επανάστασή μας υπήρξε μόνο ο λαός και μάλιστα ο άοπλος λαός που γέμισε την Τεχεράνη και της άλλες πόλεις του Ιράν με την παρουσία του. Αυτός ο λαός γέμισε με πλήθος τους δρόμους και γέμισε τον αέρα στις πόλεις με την επαναστατική του παρουσία και τα επαναστατικά συνθήματα κατά τέτοιο τρόπο, ώστε δεν έμεινε χώρος ν' αναπνεύσει η κυβερνώσα κλίκα και η κυβέρνησή της, η οποία υποχρεώθηκε να εγκαταλείψει τα κάστρα της και τα κέντρα της εξουσίας και ένας, ένας ή σε ομαδες οι άνθρωποι της εξουσίας, αναγκάσθηκαν να εγκαταλείψουν τη χώρα σύντομα. Ο Σάχης, οι πρωθυπουργοί, οι στρατηγοί του στρατού, οι υπουργοί και άλλοι σημαντικοί εγκληματίες εγκατέλειψαν τη χώρα για να αποφύγουν την οργή του λαού».



Φωτιά! Νά τό μέγα χρέος μας σήμερα
μέσα σέ τόσο ανήθικο κι ανέλπιδο χάος.
Πόλεμο στούς άπιστους! Άπιστοι είναι
οί ευχαριστημένοι, οί χορτασμένοι, οί στείροι.

ΝΙΚΟΣ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ

«ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ» ΚΑΙ ΟΙ ΜΙΓΑΔΕΣ-ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥΣ

του συγγραφέα **Νίκου Βεργίδη**

Και ξανάγινε νύχτα και ξανάγινε πρωί και «ξανά-μανά» το ίδιο κ.ο.κ. Κι η οικογένεια των μιγάδων εξελίχθηκε σε μια «σιδερένια συστηματική πραγματικότητα». Ήδη, τ' όλο νταραβέρι είχε αποχτήσει τόσο τερατώδικα ασύλληπτες διαστάσεις, ώστε ν' αγκαλιάζει σχεδόν κάθε πτυχή του συνολικού κοινωνικού φάσματος. Εκεί γύρω... «στα 1950»... οι «γονείς του έθνους» – το κτήνος με τα 15 κεφάλια τους αποκαλούσε, άκουσον-άκουσον, «νταβάδες του έθνους» – άρχισαν να ψαρεύουν αθώες παιδικές ψυχές από δυο ακόμα κοινωνικά στρώματα: Απ' τον υπόκοσμο κι απ' τα κάθε λογής προβληματικά παιδιά. Τ' αποτελέσματα ήταν τόσο εκπληχτικά που 'κάναν τους «νταβάδες», ε, συγνώμη, τους «Γονείς του έθνους» να τραβούν τις κολότριχές τους επειδή δεν το 'χαν σκεφτεί πρωτύτερα. Κι αυτό γιατί ψαρεύοντας ένα προβληματικό παιδί αυτόματα στρατολογούσαν κι όλη του την οικογένεια – της οποίας τα ξεχειλίζοντα από ευγνωμοσύνη μέλη δενόντουσαν με τον έναν ή με τον άλλο τρόπο χειροπόδαρα...

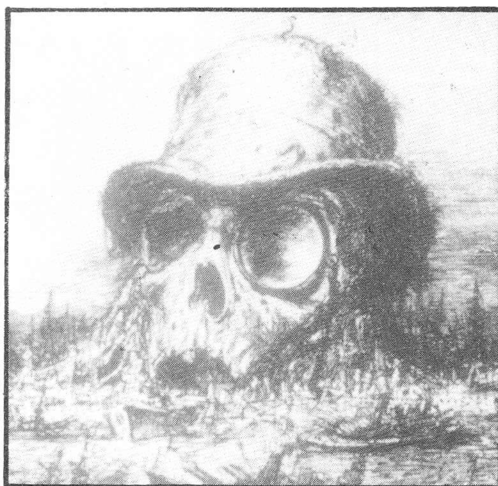
...Η συστηματική όσο και χυδαία δολοφονική εξάρθρωση κάθε ανθρώπινης χροιάς στην όλη δομή της κοινωνίας – αρχιτεκτονική, πολιτιστική, καλλιτεχνική, ιδεολογική κλπ. – συνέργησε στο να δημιουργηθούν στρατιές ολόκληρες από τρυφερά θύματα, αυτών που εμείς θ' αποκαλούσαμε «βιομηχανικές αρρώστιες». (Λ.χ. «άγχος», «αγοραφοβία», «κατάθλιψη», «μοναχικότητα», «μονομανία», «ανασφάλεια», «μανία καταδίωξης», «ανθρωποφοβία» κ.ο.κ.). Κοινή τους δε συνισταμένη; Η επιταχτική ανάγκη του παιδιού για μια «υπερ-γονεϊκή» αναγνώριση της ύπαρξής του. Στη παλιά γειτονιά το παιδί ήξερε που θα «έβρισκε το ακροατήριο και, συνεπώς, την αυτοδικαίωσή του: Στα πρόσωπα των πάντα προσιτών του γειτόνων. Στην καταθλιπτικά ασήκωτη τσιμεντούπολη όμως, το παιδί στερείται του δικαιώματος ν' απολογηθεί ή να επιδειχτεί. Ο πατέρας κι η μάνα δε συγκροτούν ακροατήριο...

Λοιπόν εδώ είναι που αρχίζει κι ο ρόλος των «γονιών του έθνους». Αυτοί μάλιστα.



Στα μάτια του δυστυχισμένου παιδιού, αντιπροσωπεύουν τους τόσο αναγκαίους γι' αυτό, «τρίτους» ακροατές. Και το σπουδαιότερο: Ακροατές οι οποίοι είναι πάντα πρόθυμοι να συμφωνήσουν μ' ότι συμφωνεί και να διαφωνίσουν μ' ότι διαφωνεί. Τώρα ναι, πιστεύει στις δυνάμεις του. Επιτέλους: Η τόσο ποθητή αναγνώριση του... δικαιώματός του να υπάρχει, υπογράφηκε... τελεσίδικα... Ήτοι; Ένας ακόμη κρίκος στην αλυσίδα της «μεγάλης οικογένειας». Ένας ακόμη – δολοφονημένος στη πιο τρυφερή του ηλικία άπαξ διά παντός – απάνθρωπος γενίτσαρος στην υπηρεσία του συστήματος... Τραγικό...

Όταν τελειώσει τις σπουδές του – ή μάλλον όταν πάψουν ν' ασελγούν με σοδομικό τρόπο πάνω του, με στόχο τον μεταβολισμό της ύπαρξής του οι «γονείς του έθνους» – ο γενίτσαρος ριχνεται στη ζωή, έχοντας κουρτιστεί να σκέφτεται και να ενεργεί σε αυστηρώς προκαθορισμένα καλούπια. «Κοιτάει μόνο τη δουλειά του», «ενεργεί μόνο μέχρι εκεί που φτάνουν τα πόδια του», «δε χώνει τη μύτη του στις δουλειές των άλλων», «σέβεται τις ιδέες τ' αλλουνού», «έχει συμβιβα-



στεί με το σύστημα, αφού δε μπορεί ν' αλλάξει τίποτα μόνος του» και, τέλος, «όταν μπορεί, κάνει ένα καλό χωρίς να το ξέρει κανείς»... Δυο φορές τραγικό...

...Μα παν' απόλα ο πρώην άνθρωπος γενίτσαρος – του κράτους, του κόμματος, της εκκλησίας, των παραθρησκευτικών οργανώσεων – θαυμάζει εκείνους που έχουν «ήθος». Ενώ ταυτόχρονα του προκαλεί απέχθεια ο «εγωπαθής»...

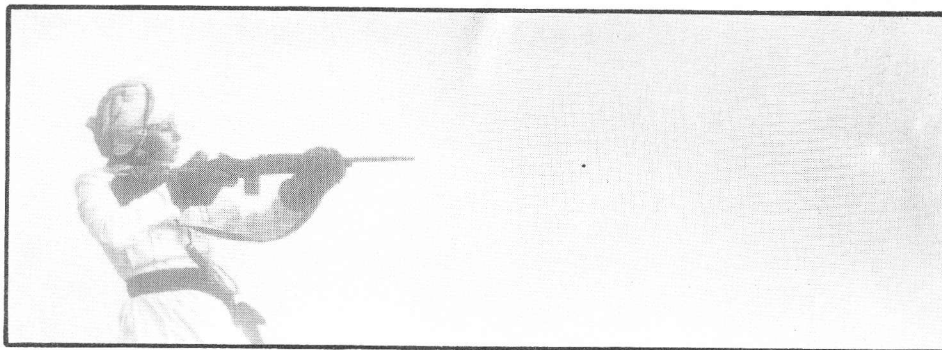
...Και ξαφνικά «σκάει μύτη» το κτήνος με τα 15 κεφάλια. Ο γενίτσαρος κοιτά να την κοπανίσει κρυφά πριν τον πάρει πρέφα. (Άλλοτε το καταφέρνει άλλοτε όχι). Γιατί; Να... μωρέ... όχι ότι το φοβάται... Όχι-όχι δεν είν' αυτό. Να μωρέ... πώς να το πει... Τέλος πάντων, το κτήνος του προκαλεί απέχθεια – επειδή κάνει πως τα ξέρει όλα, ενώ δε ξέρει τίποτα, μισεί όλον το κόσμο, δε σέβεται κανέναν και τίποτα, βρίζει βρώμικα και, κυρίως αυτό, έχει και 15 κεφάλια συν τοις άλλοις.

Νά, μια και το 'φερε η κουβέντα: Τη προηγούμενη βδομάδα είχανε τη κουβέντα του κτήνους στην «ομογένεια». Ο «πατέρας» τον προειδοποίησε για μια ακόμη φορά: «πρόσεχε καλά τις κουβέντες σου με το κτηνος. Όταν είσαι μόνος σου και σε πετύχει, κοίτα να βρεις ευκαιρία να φύγεις. Άμα είσαι με παρρέα και δε γίνεται να την αφήσεις, εσύ τσιμουδιά. Άστο να μιλάει αυτό. Πρόσεξε καλά. Ξέρεις πόσο διεφθαρμένο είναι. Έτσι και σου ξεφύγει μια λέξη, αυτό είναι ικανό με τη ρητορεία του να σε μπερδέψει, να σε παρασύρει και μετά να σε καταβροχθίσει... Κοίτα, δε θέλω να σε προσβάλλω, αλλά, εντάξει, το γνωρίζεις κι εσύ καλύτερ' από μένα, πως ξέρει πέντε πράγματα παραπάνω από σένα. Έτσι και του δώσεις λίγο αέρα, πάει, χάθηκες. Και γω δε θέλω να σε χάσουμε από τώρα. Ακόμα δεν έχεις προσφέρει ούτε το εν-πέμπτο των δυνατοτήτων σου στην οικογένεια... Στο ξαναλέω, πρόσεχε καλά. Αν δεις ότι σε στριμώχνει κόψτου αμέσως τον αέρα: Τι θέλεις ρε από μένα, πέστου. Έτσι δυνατά, να καταλάβει. Όχι, να μη πιαστείς στα χέρια. Ούτε και να του κόψεις τη καλημέρα...»

...Τα παραπάνω σκεφτόταν ο γενίτσαρος καθώς κατηφόριζε εκείνη την αποπνιχτική Κυριακή προς το σπίτι του. Τελικά ναί, το κτήνος είχε δίκηο σε όλα. Είν' αλήθεια πως ο ίδιος δεν το είχε δει ποτέ να καταβροχθίζει κανέναν. Ούτε κι ήξερε κάποιον δικό του φίλο που να φαγώθηκε απ' το κτήνος. Όλα όσα νόμιζε πως ξέρει γι' αυτό, τα χε ακούσει μέσα στην οικογένεια και πουθενά αλλού.

«Ήθος, σημαίνει υποταγή, σφάξε με αγά μου ν' αγιάσω. Ήθος σημαίνει φιλοτομαρισμό κι ωχαλδελφισμό. Αντίθετα εγωπαθής είν' εκείνος που μάχεται παντού και πάντα. Εγωπαθής είν' ο άνθρωπος ο οποίος ζει. Σας λένε πως η μάνα είναι δήθεν ιερή. Κι ότι ο πατέρας που θέλει να κάνει το παιδί του όμοιο μ' αυτόν είναι διεφθαρμένος. Σας κάνουν να μισήτε την έννοια - πατέρας. Γιατί, μόνο ένας μη-γενίτσαρος θα'θελε να κάνει το παιδί του όμοιο μ' αυτόν: Δηλ. αιώνια μαχόμενο - Άνθρωπο. Αλλ' αυτό σημαίνει πως το σύστημα έχει χάσει έναν πελάτη. Σας λένε ότι το παιδί θα διαλέξει μόνο του το δρόμο που θ' ακολουθήσει. Μ' άλλα λόγια θα μάθει ό,τι συμφέρει το σύστημα να μάθει. Και ιδού έν' ακόμα ρομπότ. Η μάνα – λόγω συνθηκών – είν'- ανίσχυρη ν' αντιδράσει. Γι' αυτό είναι και καλά... ιερή. Ενώ ο πατέρας είναι αληθινός κίνδυνος. Γι' αυτό πρέπει να τον μισήσετε. Σας





μάθανε ότι ο καθένας σας πρέπει να κάνει παρέα μ' «ανθρώπους» της ίδιας μ' αυτόν τάξης ή έστω επαγγέλματος. Κι αυτό γιατί μόνο έτσι θα διατηρούν ανέπαφη τη ταξική απόσταση που τους επιτρέπει να σας πηδάνε αιώνια. Εκεί αποσκοπεί κι η «συμβουλή» τους να μην επενδύετε αλλού παρά μόνο για να επεχτείνετε τη δουλειά σας»...

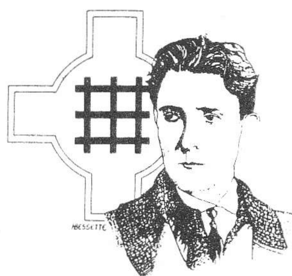
...Ο γενίτσαρος έκλαψε κείνη τη Κυριακή. Κατάλαβε κάπως το πόσο βαριά άρρωστος είναι...

...Την επόμενη Κυριακή όμως είχε καταλάβει και κάτι άλλο. Το πόσο δίκηο είχε ο «πατέρας» όταν τον προειδοποιούσε για τη ρητορική δεινότητα του κτήνους με τα 15 κεφάλια. Εδώ αυτός, που δε πιανόταν κορόιδο με καμιά κυβέρνηση και παρασύρθηκε. Φαντάσου ένας άλλος αδελφός με πιο αδύνατη θέση και... «γνώση». Έσφιξε τα δόντια μ' εκδικητικό πείσμα και ξεκίνησε να διεκπεραιώσει τη δουλιά που του ανέθεσε ο πάντα «αγαθός πατέρας» της οικογένειας: Επρόκειτο να χαφιεδίσει ένα κτήνος με 12 κεφάλια... Θα του 'δειχνε αυτός τι θα πει νόμος και τάξη. Κρυφά απ' τα 12 κεφάλια του κτήνους βέβαια...

Εκθέματα μιγάδων με «ήθος»...



ΓΙΑΝΝΗ ΣΟΡΩΤΟΥ



Ό Ρουμανικός Έθνικισμός

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ
ΑΘΗΝΑ 1988

ΣΕΙΡΑ: ΕΥΡΩΠΑΙΚΟΣ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ 1α.

Ο Ρουμανικός εθνικισμός είναι το πρώτο βιβλίο μιας σειράς, που ασχολείται με την μελέτη των Ευρωπαϊκών εθνικιστικών κινημάτων πριν το Β.Π.Π.

Είναι ένας «πρόλογος» πριν την γιά πρώτη φορά κυκλοφορία στα ελληνικά του βιβλίου του Γιάννη Σορώτου - **WAFFEN SS**



ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ: Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΡΑ ΑΡΧΙΖΕΙ

Το Σοβιετικό Βιετνάμ είναι πλέον παρελθόν. Οι τεθωρακισμένες μεραρχίες των Σοβιετικών, που άλλοτε αιματοκυλούσαν τη Βουδαπέστη και Πράγα, στην Καμπούλ αναγκάστηκαν ν' «αποχωρήσουν» στις 15 Φεβρουαρίου. Οι Αφγανοί αντάρτες, με την αμέριστη Αμερικανική βοήθεια και προστατευμένα τα νώτα από το Πακιστάν, γονάτισαν την τρομερή Σοβιετική στρατιωτική μηχανή. Το Κρεμλίνο συνθηκολόγησε , κι άφησε τον Νατζιμπουλάχ να βγάλει το φίδι από την τρύπα. Η Σοβιετική αποχώρησι όμως δεν τερμάτισε και το παιχνίδι εκεί. Απλώς άλλαξε η τράπουλα. Ο ασφυκτικός κλοιός των ανταρτών γύρω από την Καμπούλ, συν ότι ελέγχουν στρατιωτικά πλήρως την επαρχία, προβληματίζει αφάνταστα την Αφγανική κυβέρνησι. Οι Σοβιετικοί με τους υποτελείς Αφγανούς κομμουνιστές, θέλουν να κρατήσουν την χώρα κάτω από την επιρροή τους. **Περισσότερο όμως από τους Αμερικάνους, φοβούνται μια πιθανή Ισλαμική επανάστασι.** Οι Αμερικάνοι, ως «σωτήρες της ελευθερίας και της δημοκρατίας» θέλουν να βάλουν πόδι στα πετρέλαια της περιοχής, καθώς και να διατηρήσουν μια ανοιχτή πληγή στα σύνορα της ΕΣΣΔ, κάτι αντίστοιχο με την Κούβα. **Περισσότερο από τους Σοβιετικούς οι Αμερικάνοι, φοβούνται μια πιθανή Ισλαμική Επανάστασι.** Ο Αφγανικός λαός τι θέλει; Αυτόν βέβαια ξέχασαν να τον ρωτήσουν οι ιμπεριαλιστές από κεκτημένη ταχύτητα.

Οι Αφγανικές ανταρτικές οργανώσεις εξέλεξαν τον μετριοπαθή Μωχάμετ Ναμπί Μοχαμαντί ως πρόεδρο και τον σκληροπυρηνικό Αχμέτ Σαχ ως προσωρινό πρωθυπουργό. Οι διαφωνίες των ηγετών των ανταρτικών οργανώσεων σχετίζονται με το αν το νέο Αφγανιστάν θ' ακολουθήσει μια δυτικού τύπου αντιπροσωπευτική κυβέρνηση ή θ' ακολουθήσει τα χνάρια του Ιράν και του Αγιατολάχ Χομεϊνί. Κι από εδώ αρχίζουν για τον ιμπεριαλισμό τα προβλήματα. **Διότι αν επικρατήσει στο Αφγανιστάν η Ι.Ε. τότε το παιχνίδι είναι χαμένο και για τους Αμερικάνους και για τους Ρώσσους.** Οπότε όλος ο καυγάς ήταν για το τίποτα. Έως τώρα είχανε ν' αντιμετωπίσουν μόνο το Ιράν. Τώρα θα έχουν και το Αφγανιστάν. Αύριο ίσως να έχουν και το Πακιστάν. Και μεθαύριο ίσως να υπάρξει κι άλλη χώρα. Θα υπάρχει δηλ. μια ισχυρότατη αντίστασι απέναντι στο παγκόσμιο πολιτικό κατεστημένο της Γιάλτας. Οι καιροί άρχισαν επίσης ν' αλλάζουν και στην Ευρώπη. Όχι, ούτε που θέλουν να σκέφτονται μια τέτοια προοπτική. Προπαντός οι Αμερικανοί. Τούς είναι αρκετή η «ξεροκεφαλιά» των Χομεϊνί-Καντάφι. Το Αντίδοτο, όντας πρωτοποριακό περιοδικό, είχε αναφέρει στο 15ο τεύχος του και πιο συγκεκριμένα στο «Αφγανιστάν - Νικαράγουα και Ιμπεριαλισμός», πως αν η Αφγανική Επανάσταση πατροναριστεί από τις ΗΠΑ, στο Αφγανιστάν δε θ' αλλάξει τίποτα εκτός από το δυνάστη. Σήμερα δικαιωνόμαστε πλήρως γι' αυτή τη θέσι μας.

Διότι η μόνη λύση που είναι προς το συμφέρον του Αφγανιστάν και του λαού του, προς το συμφέρον της αντιιμπεριαλιστικής Ευρώπης, είναι να επικρατήσει η Ισλαμική Επανάσταση.

Κι ας αφήσουμε τους Αμερικάνους και Ρώσσους να κλαίνε αγκαλιά τη μοίρα τους και την απρονοησία τους. Ας μεγαλώσουμε τα ρήγματα που υφίσταται ο ιμπεριαλισμός. Μην «παρασυρθούμε» απ' τις φωνές των Αμερικάνων «πως έτσι δεν θ' αποκατασταθεί η δημοκρατία στο Αφγανιστάν». Πολύ λαοί είδαν στην πράξη το τι σημαίνει «Αμερικανική Δημοκρατία». Μια «δημοκρατία» στην οποία ο μισός πληθυσμός (51%) απέχει την ημέρα των εκλογών!! και βγαίνει κυβέρνησι (Μπους) με 27,5% του συνόλου του εκλογικού σώ-



ματος!!! Η Αμερικανική δημοκρατία είναι εξευτελισμός της έννοιας της δημοκρατίας. Ας σταματήσουν λοιπόν τα σεμινάρια «δημοκρατικής» συμπεριφοράς οι Αμερικάνοι. Είναι οι τελευταίοι που έχουν αυτό το δικαίωμα. **Η εξέλιξι του ιστορικού γίγνεσθαι δείχνει όλο και περισσότερο να ξεφεύγει απ' τις επιθυμίες των ιμπεριαλιστών και να καθορίζεται από τις επιθυμίες των καταπιεσμένων εθνών.** Το κομμουνιστικό και το καπιταλιστικό στρατόπεδο έως τα χτες, δεν έδειχνε ν' ανησυχεί ιδιαίτερα απ' τις εκδηλούμενες τάσεις ανεξαρτησίας των μαχόμενων αντι-ιμπεριαλιστικών λαών. Είχε εμπιστοσύνη στις δυνάμεις του σε αγαθή συνεργασία με το άλλο στρατόπεδο. Την επίσημη ρήξη μ' αυτό το Status quo την έκανε η Λιβύη με τον επαναστάτη ηγέτη της, συνταγματάρχη Μουαμάρ Καντάφι. Ακολούθησε η Ι.Ε. στο Ιράν κάτω από την καθοδήγησι της επαναστατικής προσωπικότητος του Αγιατολάχ Χομεϊνί. Το Αφγανιστάν ακολουθεί σήμερα το παράδειγμα του Ιράν. Ποιά θα είναι η αντίδρασι των ιμπεριαλιστών; Στρατιωτική, πολιτική, οικονομική, διπλωματική, κανείς δεν ξέρει. Σίγουρα πάντως θα υπάρξει. **Μήπως την αιχμή του δόρατος αποτελέσει το Ισραήλ;** Όπως είχε γίνει κι επί Νάσσερ για να καταπολεμηθεί ο επικίνδυνος για τα Σιωνιστικά επεκτατικά σχέδια, Αραβικός εθνικισμός; Ο καιρός θα δείξει. Εμείς όμως σε μία κοινωνία όπου η διαφοροποίησι (πολιτική - πολιτιστική) τιμωρείτε από τις «επίσημες ιδεολογίες». Σε μία κοινωνία που το να δηλώσεις ανυπακοή στο πολιτικό κατεστημένο της Γιάλτας θεωρείτε «κακό παράδειγμα». Σε μια κοινωνία όπου οι αξίες της εθνικής ανεξαρτησίας και αυτοκαθορισμού φαίνονται να ηχούν παράξενα στ' αυτιά της μάζας. Μέσα σ' αυτή την κοινωνία δηλώνουμε αλληλέγγυοι της Ισλαμικής Επαναστάσεως και στο Αφγανιστάν, δηλώνουμε αλληλέγγυοι της Λιβυκής Επαναστάσεως, αλληλέγγυοι του μουσουλμανικού εθνικισμού. **Η Λιβύη και το Ιράν άνοιξαν το δρομο της αντιπαράθεσης με το σύστημα.** Εμείς το μόνο που έχουμε να κάνουμε είναι να δημιουργήσουμε τους δικούς μας παράλληλους δρόμους. Κι όπως λένε οι Φρουροί της Ισλαμικής επαναστάσεως:

ΜΑΓΚΜΠΑΡ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜ
(Θάνατος στον ιμπεριαλισμό)

Χρήστος Χαρίτος

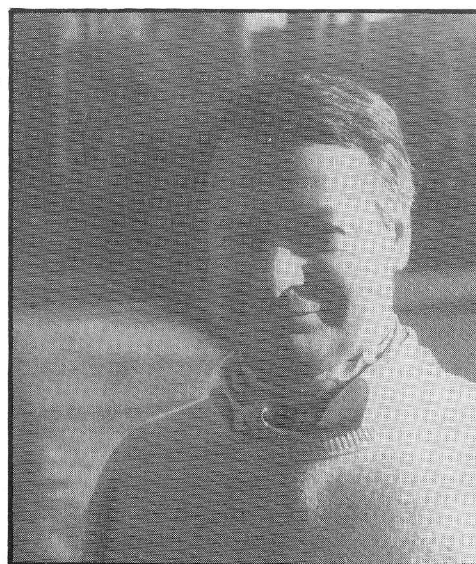
ΠΕΘΑΝΕ Η «ΒΡΟΝΤΗ ΤΗΣ DREUX»

Ο J.P. Stirbois, ένας από τους πραγματικούς εθνικιστές του F.N. και Νο 2 σ' αυτό, σκοτώθηκε τη νύχτα της 5ης Νοεμβρίου 1988.

Ο Stirbois μόλις την προηγούμενη είχε έρθει απ' την υπερπόντια κτήσι της Ν. Καληδονίας, όπου συντόνισε τον αγώνα για το δημοψήφισμα. Ακούραστος, το απόγευμα μίλησε σε μια συγκέντρωση στην πόλη του, την Dreux, όπου ήταν και αντιδήμαρχος, και το ίδιο βράδυ πήρε το αυτοκίνητο, μόνος του, για να κατευθυνθεί σε μια άλλη πόλη όπου θα μιλούσε την επομένη. Δεν πρόλαβε όμως. Σε μια στροφή του δρόμου τον βρήκε ο θάνατος. Τα αντανακλαστικά του δεν αντέδρασαν από την κούρασι, το αυτοκίνητο ντελαπάρησε, ο J.P. Stirbois ήταν νεκρός.

Το πάθος για την πολιτική ο Stirbois το απέκτησε από τα 9του χρόνια. Σ' αυτή την ηλικία είχε την ευκαιρία να γνωρίσει έναν εθελοντή του πολέμου της Ινδοκίνας. «Από ένστικτο αισθάνθηκα θαυμασμό για ένα νέο που είχε διαλέξει να δώσει τη ζωή του για τη Γαλλία». Στα 16του χρόνια οργανώνεται στις εθνικιστικές ομάδες που μάχονται για τη Γαλλική Αλγερία. Συμμετέχει δε ενεργά στις επιτροπές νέων για την εκλογή στην προεδρία του Τιξιέ Βινιακούρ. Το 5% του εθνικιστή υποψηφίου και η διάλυσι της οργανώσεως δεν στέλνουν τον νεαρό Stirbois στο σπίτι του. Ο Stirbois δεν είχε διαλέξει την πολιτική ως καριέρα ή ως χόμπυ. Γι' αυτόν η πολιτική είναι τρόπος ζωής, είναι αγώνας μέχρι εσχάτων, μέχρι την πραγμάτωσι του τελικού σκοπού. Οργανώνεται τώρα στο Κίνημα Νέα Επανάστασι (Mouvement Jeune Revolution MJR). Δεν ήταν παρά ένα γκρουπόσκουλο με καμιά εκατοστή μέλη. Σ' αυτή όμως την σχεδόν παράνομη οργάνωσι εκπαιδεύτηκε με πλειάδα εθνικιστικών στελεχών. Το 1968 οι εθνικιστές ήταν πολιτικά απόντες όσο ποτέ. Οι διώξεις στο σχολείο, στα πανεπιστήμια, στους χώρους δουλειάς ήταν τρομερές. Από τη μια η αστυνομία του Ντε Γκωλ και από την άλλη οι ομάδες κρούσεων των αριστεριστών.

Ο Strirbois δεν αργεί ν' αναλάβει τη γραμματεία του MJR. Το 1970 επ' ευκαιρία



μιας μικρής φωτιάς στην κάβα του σπιτιού του, οι πυροσβέστες βρίσκουν προπαγανδιστικό υλικό του MJR κι ένα σκουριασμένο πιστόλι.

Ο Stirbois μένει αρκετούς μήνες φυλακή για να καταδικαστεί τελικά σ' ένα γελοίο πρόστιμο 500 φράγκων! Ο Stirbois συμμετέχει σε κάθε είδους δραστηριότητα: οδοφράγματα, καταλήψεις, αφισσοκολλήσεις... Το πρωΐ όταν οι άλλοι σύντροφοι, οι περισσότεροι φοιτητές, πήγαιναν για ύπνο, εκείνος ξεκινούσε για τη δουλειά του. Παρ' όλη την ασθενική του φύση συμμετείχε σ' όλες τις γυμναστικές ασκήσεις, τις πολεμικές τέχνες, στο μουτσάκου και στα όπλα. Δεν ήθελε να κάνει λιγότερα απ' ότι ο τελευταίος σύντροφός του. 1966-1977 δέκα χρόνια αγώνας στο περιθώριο. Μα δέκα χρόνια πλούσια σ' εμπειρίες γι' αυτόν και τους συντρόφους του. «Δεν υπάρχει καλύτερο σχολείο από τον αγώνα του πεζοδρομίου» έλεγε. Το 1978 εντάσσεται στο F.N. Σε μια εποχή σκληρή και σκοτεινή όπου τίποτα δεν προδιέγραφε την μελλοντική επιτυχία. Στο F.N. συνεχίζει να δουλεύει με το ίδιο πάθος και δύναμι και το αποτέλεσμα δεν αργεί να φανεί. Φθινόπωρο του 1983 ξεσπά η βροντή της DREUX. Ο Stirbois παίρνει τη



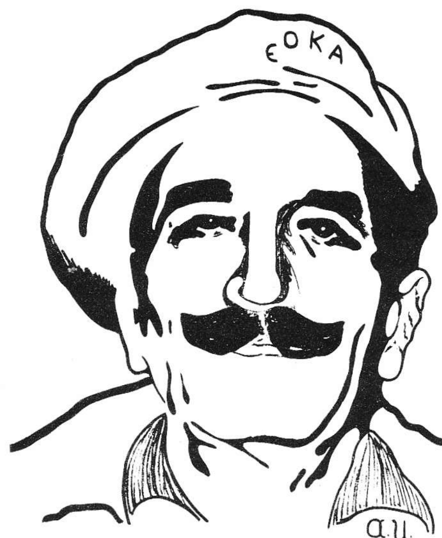
θέσι του αντιδημάρχου. Δε διστάζει να διώξει από το κόμμα προσωπικότητες κύρους μ' αιτιολογικό «παρέκκλιση από την επίσημη γραμμή». **Γίνεται ο φόβος των αστών, των μασσόνων και των φιλελευθέρων που συχνάζουν στα γραφεία του F.N.**

Κατορθώνει να φτιάξει κόμμα από το τίποτα. Παντού στη Γαλλία οι εθνικιστές αγωνιστές της βάσης πίνουν νερό στ' όνομά τους. Πολλοί τον παρομοιάζουν με τον Ράουτι του MSI...

Ο Stirbois κέρδισε την τελευταία μάχη που έδωσε για το δημοψήφισμα της Ν. Καληδονίας. Ο Μιττεράν δυσκολεύεται πολύ τώρα στην απόφασή του για την τύχη της Γαλλικής αποικίας.

Η γυναίκα του Marie-France, συντρόφισσα κι αυτή, συνεχίζει τον αγώνα. Ο J.P.Stirbois ήταν ένας αληθινός εθνικιστής, κοινωνιστής (αλληλεγγυϊστής), επαναστάτης, γι αυτό θρηνούμε και τον άδοξο χαμό του.

Θεοδόσης Αθανασάς



1η ΑΠΡΙΛΗ '55

Τα νειάτα της Κύπρου

ξεσηκώθηκαν και γκρέμισαν

την Βρεττανική αυτοκρατορία

ζητώντας **ΕΝΩΣΗ.**

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗΝ ΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΟΛΟΓΙΑ

Η θεωρητική Πολιτειολογία είναι εκείνη η επιστήμη που εξετάζει την πολιτεία σαν φαινόμενο κοινωνικό, τά βασικά χαρακτηριστικά της και τις μορφές κάτω από τις οποίες εμφανίζεται στις διάφορες εποχές από τους διάφορους λαούς.

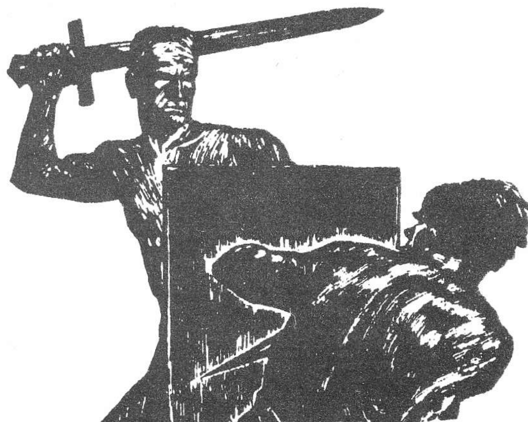
Από τα παραπάνω φαίνεται η στενή εξάρτηση που υπάρχει ανάμεσα στην Πολιτειολογία και στην Κοινωνιολογία.

Εκείνο που είναι κοινό και στις δύο επιστήμες είναι η μεθοδολογία. Εκείνο που διαφέρει είναι το αντικείμενο. Η μία εξετάζει το κράτος, η άλλη την κοινωνία.

Ένας πρώτος ορισμός που δίνεται για το κράτος έχει αφετηρία νομική και αποτελεί τη βάση για την κοινωνιολογική έρευνα της εννοίας. **Έτσι το κράτος είναι οργάνωση λαού σε νομικό πρόσωπο που χαρακτηρίζεται από διάρκεια, μόνιμη εγκατάσταση σ' ορισμένη χώρα και τη δυνατότητα εξασκήσεως αυτοδυνάμου εξουσίας.** Ένα και μόνο από αυτά τα στοιχεία να λείπει, το φαινόμενο του κράτους παύει να υπάρχει. Οργάνωση του λαού σε νομικό πρόσωπο σημαίνει εσωτερική δόμηση του λαού μ' ένα ορισμένο λειτουργικό σύστημα, έτσι ώστε να μπορεί να παίρνει αποφάσεις και να τις επιβάλλει στον ίδιο τον εαυτό του.

Η διάρκεια, έννοια καθαρά χρονική, δείχνει ότι έξω από ορισμένα χρονικά περιθώρια, τουλάχιστον πρακτικά δεν μπορεί να υπάρξει κράτος. Η χώρα αποτελεί επίσης αναγκαίο στοιχείο της εννοίας του κράτους, γιατί καθορίζει τη δυνατότητα υπάρξεως του ίδιου του λαού. Αυτοδύναμη εξουσία σημαίνει η δυνατότητα που έχει ο οργανωμένος





λαός να διατάσσει τα μέλη του και να τα εξαναγκάζει στην τήρηση των διαταγών του. Η θεωρητική Πολιτειολογία ως σκοπό της έχει να μελετήσει και να ερμηνεύσει την αιτία της γεννέσεως του κράτους και τα αίτια υπάρξεώς του. Δηλαδή να δείξει την αιτία της εσωτερικής δομήσεως. Οι απαντήσεις που δίνονται στα προβλήματα αυτά εξαρτώνται από τη γενικώτερη φιλοσοφική αφετηρία των διαφόρων θεωριών. Υπάρχουν τέσσερες απαντήσεις. **Η μία έχει ιδεαλιστική, η δεύτερη υλιστική, η τρίτη και η τέταρτη φυλετική αφετηρία.**

Ο ιδεαλισμός δέχεται ότι το Δίκαιον προηγείται γενικά της εμφανίσεως του κράτους. Προϋπάρχουν δηλ. οι αντιλήψεις περί δικαίου και νόμου, που έρχονται να υλοποιηθούν με την εμφάνιση του κράτους. Από κει και πέρα το κράτος καθίσταται η μόνη δυνατή μορφή συμβιώσεως των ανθρώπων και γίνεται αυτοσκοπός. Το κράτος υπάρχει πια για τον εαυτό του, οι σκοποί δε που μπορούν να τεθούν απ' αυτό είναι απλά αποτελέσματα της υπάρξεώς του. Το ίδιο το κράτος λοιπόν αποτελεί την ενσάρκωση της ηθικής ιδέας στο κοινωνικό επίπεδο. Ο άνθρωπος υπάρχει γι' αυτό και δια μέσου αυτού εξυπηρετεί την ηθική ιδέα. Κι' αυτό τον τρόπο ο ιδεαλισμός μελετά το κράτος πέρα για πέρα μεταφυσικά. Δεν αναγνωρίζει ότι το κράτος είναι υποκείμενο του Δικαίου, αλλά αντικείμενο του Δικαίου, δηλ. το κράτος δεν δημιουργεί δίκαιο, αλλά δέχεται την εφαρμογή του Δικαίου απάνω του, από έξω, από τις ιδέες.



Ο υλισμός και ιδιαίτερα ο μαρξιστικός υλισμός δέχεται αντιστρόφως πως πρώτα δημιουργήθηκε το κράτος και αυτό με τη σειρά του εδημιούργησε, μετά, τις αντιλήψεις περί δικαίου. Το δίκαιο λοιπόν δεν προϋπάρχει στον κόσμο των ιδεών αλλά είναι αποτέλεσμα της κρατικής λειτουργίας. Πώς δημιουργείται λοιπόν το κράτος; Το κράτος δημιουργείται από τον καταμερισμό των έργων. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα την εμφάνιση κοινωνικών οικονομικών τάξεων και την επιβολή μιας απ' αυτές πάνω στις άλλες. Ώστε για το μαρξιστικό κράτος δεν είναι η ενσάρκωση της ηθικής ιδέας, αλλά η οργανωμένη επιβολή κάποιας τάξεως πάνω στις άλλες. Υπήρξε λοιπόν κάποια περίοδος, όπου δεν υπήρχαν τάξεις στις πρωτόγονες κοινωνίες, άρα δεν υπήρχε και κράτος. Θα έλθει κάποτε όμως μια στιγμή όπου οι οικονομικοί όροι θ' αλλάξουν, οι τάξεις θα εξαφανισθούν και σε μία τέτοια αταξική κοινωνία θα πάψει να υπάρχει και κράτος και ταυτόχρονα η ανάγκη δικαίου.

Έτσι και ο ιδεαλισμός και ο υλισμός θεωρούν ότι κάποτε δεν υπήρχε κράτος, αλλά ότι εμφανίσθηκε σε μία ορισμένη περίοδο της ανθρωπίνης ιστορίας. Ο ιδεαλισμός δέχεται την εξέλιξη του κράτους σ' όλο και αγώτερες μορφές, μέχρι το τέλειο και ιδανικό κράτος όπου θα βασιλεύσει η δικαιοσύνη και η ελευθερία. Ο υλισμός συμφωνεί κι αυτός ότι θα εξαφανισθεί το κράτος και θα βασιλεύσει η ισότητα.

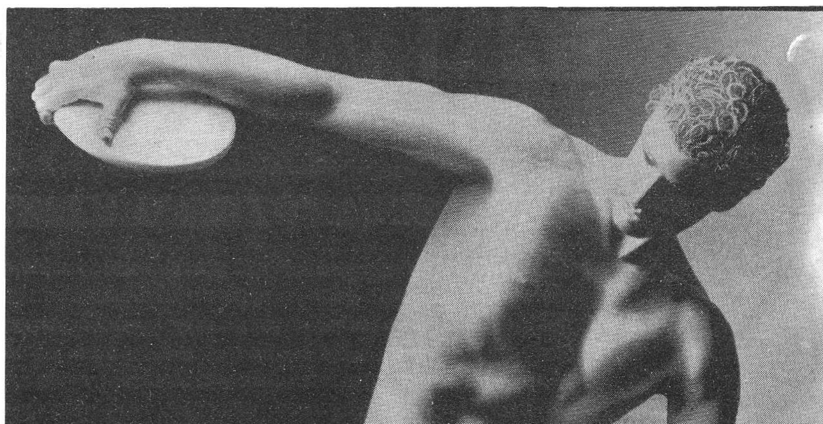
Η Τρίτη άποψη ξεκινά από τον FRANZ OPPENHEIMER και τον LUDWIG GUMPLOWICZ. Περιέχει στοιχεία δυναμικά, αλλά εφαρμόζει την επιλεκτική μέθοδο δογματικά και μηχανιστικά συγχέοντας το ιστορικό με το πολιτικό επίπεδο. Γι' αυτούς η πολιτεία δεν είναι ούτε υποκείμενο ούτε αντικείμενο του δικαίου, αλλά σχέσις δικαίου ανάμεσα σε διοικητές και διοικούμενους. Το δίκαιο δηλ. γεννάται ταυτόχρονα με την εμφάνιση του κράτους. Πως όμως δημιουργείται το κράτος;

Γι' αυτή τη δυναμική θεωρία δεν πρέπει ν' αναζητηθεί η αιτία της δημιουργίας κράτους μέσα στην κοινωνία, όπως κάνει ο υλισμός, αλλά έξω απ' αυτήν όπως κάνει ο ιδεαλισμός.

Αυτό επιτυγχάνεται με τη θεωρία της πάλης των Λαών. Με αυτή ένα σύνολο λαών σε μία ορισμένη ιστορική περίοδο ευρίσκεται σε σύγκρουση. Τελικά επιλέγεται ένας ο οποίος κι επικρατεί. Κατά την επικράτησί του με τη βοήθεια του πολιτικού μέσου, με τη βοήθεια μιας οργανωμένης διοικήσεως και ελέγχου, επιβάλλεται πάνω στους άλλους λαούς. Κατ' αυτό τον τρόπο σχηματίζεται το κράτος. Οι αντιθέσεις που παρουσιάζονται μέσα σ' ένα κράτος, είναι αποτέλεσμα συγκρούσεως αντιπάλων φυλετικών στοιχείων. Παρ' όλη τη μηχανικότητά της και την εσφαλμένη της αφετηρία, η θεωρία αυτή κάνει ένα αποφασιστικό βήμα εμπρός, όταν εισάγει πρώτον την



Der Tod für's Vaterland ist ewiger Verehrung wert!



έννοια του κράτους ως σχέσεως δικαίου και την έννοια του πολιτικού μέσου.

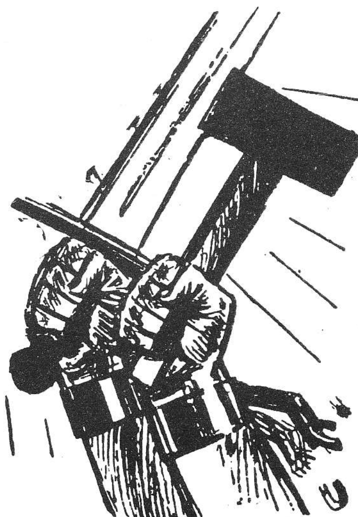
Η συνεπής επιλεκτική φιλοσοφία της ιστορίας κάτω από την οποία υπάγεται η θεωρητική Πολιτειολογία ξεκινά από εντελώς διαφορετική βάσι. Γι' αυτήν, πράγματι, η Πολιτεία δεν είναι ούτε αντικείμενο του Δικαίου ούτε και υποκείμενο, αλλά είναι σχέσις δικαίου ανάμεσα σε διοικητές και διοικουμένους. Το Δίκαιον γεννάται ταυτόχρονα με το κράτος. Η αιτία της γεννέσεως του κράτους όμως δεν πρέπει ν ' αναζητηθεί έξω από μια κοινωνία, όπως θεωρεί ο ιδεαλισμός και η μηχανιστική δογματική επιλεκτική άποψι αλλά **μέσα στην ίδια την κοινωνία**. Όχι όμως όπως θέλει ο Μαρξισμός σαν ένα αποτέλεσμα της οικονομικής ζωής, αλλά σ' αυτό τον ίδιο το φυσικό φορέα της, **τον συλλογικό άνθρωπο,** μια αντίληψι που έχει τις ρίζες της στην αρχαία ελληνική φιλοσοφία. Το κράτος δεν είναι ενσάρκωσι της ηθικής ιδέας όπως λέγει ο ιδεαλισμός, ούτε αποτέλεσμα οικονομικών διαδικασιών (μαρξισμός), ούτε αποτέλεσμα της συγκρούσεως λαών όπως λέγει η δογματική επιλεκτική άποψι, **αλλά είναι φυσικό αποτέλεσμα της ίδιας της βιοψυχικής συγκροτήσεως του ανθρώπου.** Είναι το αποτέλεσμα επιλεκτικής διαδικασίας που αναπτύσσεται μέσα στο κοινωνικό σώμα. **Η φυλετικότητα παίζει αποφασιστικό ρόλο, καθορίζοντας όχι τη γένεσι του κράτους όπως θέλει η δογματική επιλεκτική άποψη αλλά τον τρόπο λειτουργίας του, τις μορφές του, την ποιότητά του.** Η αιτία της εσωτερικής δομήσεως ενός λαού μ' ένα ορισμένο εξαναγκαστικό λειτουργικό σύστημα οφείλεται αναγωγικά στην ανώτερη νευροψυχική δομή του ανθρώπου, που του επιτρέπει να καθορίζει ο ίδιος το είδος και το μέγεθος των σχέσεών του με τους άλλους. Μία από αυτές τις σχέσεις είναι οι **πολιτικές σχέσεις**. Η διαφορά αυτών από τις κοινωνικές σχέσεις είναι το ότι οι πολιτικές σχέσεις είναι εξαναγκαστικές, νομικά υποχρεωτικές. Που οφείλεται όμως αυτό; Σε τρεις απλούς παράγοντες: τη Δύναμη, τη Σκοπιμότητα και την Ικανότητα οργανώσεως. Είναι αδύνατο να υπάρξει πολιτική σχέση χωρίς τη δυνατότητα κάποιου να την επιβάλλει σε κάποιον. Χωρίς την ικανότητα να γίνει έστω και ένας στοιχειώδης καταμερισμός αρμοδιοτήτων, που θ' αναφέρωνται στο είδος και στην ποιότητα των αποφάσεων που θα λαμβάνονται. Έτσι η Επιλεκτική Πολιτειολογία ξεχωρίζει από κάθε άλλη Πολι-



τειολογική αντίληψη, στο ζήτημα της αιτιολογήσεως της γνώσεως του κράτους. Γι' αυτήν το κράτος δεν είναι ένα φαινόμενο που αρχίζει από κάποια περίοδο της ιστορίας και μετά, αλλά ένα φαινόμενο που συνδέεται πέρα για πέρα με την ίδια την ανθρώπινη ζωή, ένα γεγονός που αρχίζει μαζί με την ύπαρξη του ανθρώπου. Η πολιτική σχέσις εμφανίζεται σε πρωτόγονες βέβαια μορφές από τότε που εμφανίζεται ο άνθρωπος. Και στις πιο πρωτόγονες ομάδες εμφανίζονται πάντοτε και τα τρία στοιχεία της πολιτικής σχέσεως μαζί, δηλ. η Δύναμις κάποιου νά επιβληθεί σ' ένα τομέα, η σκοπιμότητα να δεχθούν οι άλλοι την επιβολή του και η ικανότητά τους να οργανωθούν κατά τέτοιο τρόπο ώστε να εξυπηρετήσουν αυτή τη σκοπιμότητα, π.χ. το κυνήγι. Φυσικά, με την ανάπτυξη της κοινωνικής ζωής, τα τρία αυτά στοιχεία αναπτύσσονται και καλλιεργούνται συνέχεια σ' ανώτερο επίπεδο, παίρνοντας κάθε φορά μορφές που εξαρτώνται από τις συγκεκριμένες ιστορικές συνθήκες. Η ουσία όμως παραμένει πάντοτε η ίδια. Το φαινόμενο λοιπόν του κράτους συνδέεται στενά με την κοινωνική ζωή. Δηλαδη το κράτος ως σύμφυτο με την κοινωνική ζωή φαινόμενο, η πολιτική της πλευρά, ποτέ δεν μπορεί να γίνει αυτοσκο-



πός το ίδιο, αλλά θα παραμένει πάντα μέσον και μάλιστα το πολιτικό μέσον εξυπηρετήσεως αυτής της ιδιας της κοινωνικής ζωής. Σ' αυτό βασίζεται το δεύτερο σπουδαίο συμπέρασμα, η αιτιολόγηση δηλ. των μορφών που μπορεί να πάρει το φαινόμενο του κράτους και της εξελικτικής τους διαδικασίας. Το κράτος, όντας άμεσα συνδεδεμένο μ' αυτή την ίδια την κοινωνική ζωή, αποτελώντας δηλ. την πολιτική πλευρά της, καθορίζεται από τους ίδιους γενικούς παράγοντες πού καθορίζουν και την κοινωνική ζωή κι αυτοί



δεν μπορούν να έχουν άλλη βάσι παρά το θεμελιώδες φυλετικό υπόστρωμα μιας κοινωνίας, ενός λαού. **Το σύνολο των εκδηλώσεων του φυλετικού υποστρώματος, τόσο στο επίπεδο των κοινωνικών σχέσεων, όσο και στο επίπεδο του πολιτισμού, καθορίζει συνθετικά τη μορφή, τον τρόπο οργανώσεως του συλλογικού ανθρώπου νομικά.**

Έτσι η φιλοσοφία του Πολιτισμού μας δείχνει ότι σε περιόδους ανόδου παρατηρείται ένα πνεύμα συνολοκρατικό, μια τάσι υποταγής του ατόμου στα συμφέροντα του συνόλου που αντιστοιχεί σε μία ανάλογη κρατική διάρθρωσι. Αντιθέτως, σε περιόδους καταρρεύσεως ενός πολιτισμού, παρατηρούνται έντονα διαλυτικά ρεύματα ατομικισμού οπότε και η κρατική διάρθρωσι παίρνει άλλη μορφή. Ο όρος «νομικός τρόπος οργανώσεως του συλλογικού ανθρώπου» έχει εδώ ένα εντελώς διαφορετικό περιεχόμενο και πάνω σ' αυτό εφαρμόζεται η επιλεκτική μέθοδος που αντιστοιχεί στην επιλεκτική διαδικασία του πολιτισμού και πού αυτή η νομική οργάνωσι ακολουθεί. Με τον όρο «νομικός τρόπος οργανώσεως του συλλογικού ανθρώπου» εννοούμε το είδος και τη φύσι του κρατικού σκελετού, της δομής εκείνης πάνω στην οποία στηρίζεται όλη η κρατική οργάνωση. Μ' αυτό τον τρόπο η Επιλεκτική μέθοδος γίνεται το μεθοδηγητικό νήμα της δυναμικής μεταβολής των πολιτικών σχέσεων, όπλο στα χέρια των καινούργιων ιστορικοφυλετικών δυνάμεων εναντίον των παλαιών, οδηγώντας τες στη σωστή κατανόησι των ιστορικών διαδικασιών, στη σωστή αντιμετώπιση των περιστάσεων.

Συνέντευξη από τον Πρέσβη της ΙΣΛΑΜΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΤΟΥ ΙΡΑΝ

Το αντίδοτο: Τι αντιπροσωπεύει για το λαό σας η Ισλαμική Επανάσταση;

Χαμπιτολλάχ Μπιαζάρ: Η Ισλαμική Επανάσταση αντιπροσωπεύει για τον Ιρανικό λαό την επίτευξη της αληθινής ανεξαρτησίας, της ελευθερίας του λαού και την εγκαθίδρυση της Ισλαμικής Δημοκρατίας.

Το αντίδοτο: Ποιά συμφέροντα εξυπηρετούσε το καθεστώς του Σάχη;

Χ.Μ.: Εξυπηρετούσε τον Ιμπεριαλισμό, τον καπιταλισμό και τον διεθνή σιωνισμό.

Το αντίδοτο: Σε ποιόν ανήκει η ευθύνη για τον Περσοϊρακινό πόλεμο;

Χ.Μ.: Σήμερα έχει αποδειχτεί σε όλον τον κόσμο, ακόμα και στο Ιράκ, ότι τον πόλεμο αυτόν τον ξεκίνησε το Ιρακινό καθεστώς και γι' αυτό το Ιράκ σαμποτάρει την εκτέλεση της απόφασης 598 του συμβουλίου ασφαλείας, σύμφωνα με την παράγραφο 6 της οποίας θα πρέπει να αναγνωρισθεί ο επιδρομέας.

Το αντίδοτο: Τι διαβεβαιώσεις ζητά η Ιρανική κυβέρνηση στις διαπραγματεύσεις με τους Ιρακινούς;

Χ.Μ.: Εμείς υποστηρίζουμε την δίκαιη και άνευ όρων εκτέλεση της απόφασης 598 του συμβουλίου ασφαλείας.

Το αντίδοτο: Ο σιωνισμός που πηγαζει από το κράτος του Ισραηλ, πιστεύετε ότι αποτελεί κίνδυνο για την διεθνή Ειρήνη στην Μ. Ανατολή και την γύρω περιοχή;

Χ.Μ.: Ναι. Και μέχρι να ξερριζωθεί ο σιωνισμός από την περιοχή και τον κόσμο γενικά, η περιοχή της Μ. Ανατολής και ο κόσμος δεν θα επιτύχουν ειρήνη και ηρεμία.

Το αντίδοτο: Τα κτυπήματα που δέχεστε κατά καιρούς απ' τον Αμερικανικό ιμπεριαλισμό και τους υποτελείς του, κάμπτουν τον περσικό λαό ή αντίθετα πεισμώνουν τον αγώνα του και την αντίστασή του;

Χ.Μ.: Το Μουσουλμανικό Έθνος του Ιράν έχει αποδείξει κατά την διάρκεια των χρόνων πριν και μετά από την Νίκη της Ισλαμικής Επανάστασης και ακόμη κατά την διάρκεια του μακροχρόνιου πολέμου ότι η θέση του εναντια στους εχθρούς του είναι Ατσαλινη όσο ποτέ και όλα τα κτυπήματα που υπέφερε είχαν σαν αποτέλεσμα να τον ενισχύουν περισσότερο.

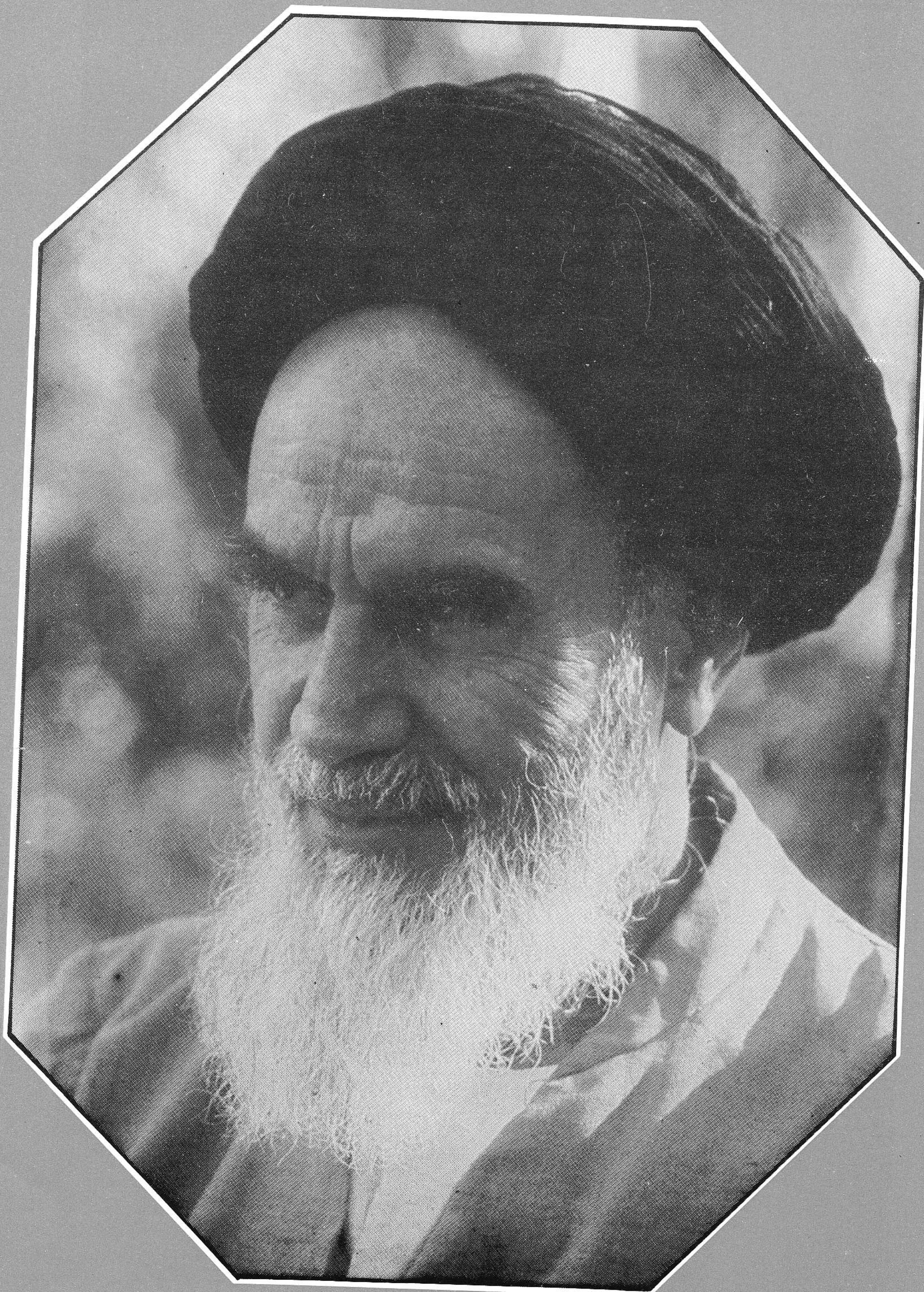
Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο το Ιρανικό Έθνος θα συνεχίσει τον ΑΓΩΝΑ του ενάντια στον μεγάλο σατανά, την Αμερική, με περισσότερη αντίσταση.

Το αντίδοτο: Μπορείτε να μας περιγράψετε τον χαρακτήρα και την προσωπικότητα του Ηγέτη της Ισλαμικής Επανάστασης **ΑΓΙΑΤΟΛΛΑΧ ΧΟΜΕΪΝΙ;**

Χ.Μ.: Το να εξηγηθεί η προσωπικότητα του Μεγάλου Ηγέτη της Ισλαμικής Επανάστασης απαιτείται χρόνια μελέτης και χιλιάδες χρυσές σελίδες της ιστορίας και ελπίζω ότι οι ανεξάρτητοι ιστορικοί του κόσμου στο μέλλον θα είναι επιτυχείς στην καταγραφή αυτού του σπουδαίου γεγονότος. Με λίγα λόγια θα μπορούσε να ειπωθεί ότι είναι ένας αφοσιωμένος υπηρέτης στους καλούς υπηρέτες του θεού, είναι η εκδήλωση του Αγώνα ενάντια στους εγκληματίες και τους σατανάδες που έχουν επικεφαλή την Αμερική, είναι η εκδήλωση της Αντίστασης ενάντια στις δυσκολίες, είναι ο υποστηρικτής όλων των καταπιεσμένων και τυραννισμένων της γης. Είναι ο Παληός Εχθρός του διεθνούς σιωνισμού, ο Αγαπημένος Ηγέτης του Μουσουλμανικού λαού του Ιράν και των βασανισμένων του κόσμου.

Το αντίδοτο: Ποιά είναι η θέση της Ισλαμικής Επανάστασης απέναντι στα δύο κυρίαρχα καθεστώτα του κόσμου, τον καπιταλισμό και τον κομμουνισμό;

Χ.Μ.: Για να γνωρίσει κανείς τη θέση της Ισλαμικής Επανάστασης απέναντι στον καπιταλισμό θα έπρεπε να μελετήσει 30 χρόνια ιστορία αγώνων του Ηγέτη της Ισλαμικής Επανάστασης ενάντια στον καπιταλισμό, μια τοποθέτηση που αποτελεί την θέση της Επανάστασης. Ο πόλεμος ενάντια στον καπιταλισμό που το καθεστώς του σάχη υποστήριζε σαν μία από τις κύριες ιδέες, για το ισλαμικό κίνημα του Ιράν και τον αγώνα ενάντια σε αυτό το σατανικό σύστημα συνεχίζεται στη χώρα μας. Και για τον κομμουνισμό επισύρω την προσοχή σας στο πρόσφατο μήνυμα του ηγέτη





της Ισλαμικής Επανάστασης προς τον κύριο Γκορμπατσώφ, ηγέτη της ΕΣΣΔ, που δηλώνει ότι από τώρα και μπρος ο κομμουνισμός θα έπρεπε να αναζητηθεί στα μουσεία της πολιτικής ιστορίας του κόσμου. Θα 'πρεπε να λεχθεί ότι ο κομμουνισμός έχει χάσει την αξιοπιστία του ακόμα και στις κομμουνιστικές χώρες, αν και το να πλησιάσει τον καπιταλισμό είναι από το κακό στο χειρότερο.

Το αντίδοτο: Πιστεύετε ότι ένας πιθανός θάνατος του ηγέτη Σας θα κλονίσει την μετέπειτα πορεία της Ισλαμικής Επανάστασης;

Χ.Μ.: Εμείς ελπίζουμε ότι η Ισλαμική Επανάσταση θα συνεχίσει να απολαμβάνει την ηγεσία του στα χρόνια που έρχονται, αν και η πολιτική της Ιρανικής Ισλαμικής Επαναστάσεως βασίζεται στις γνήσιες αρχές του Ισλάμ, μια πολιτική που θα συνεχίσει να είναι σταθερή για όσο καιρό το Μωαμεθανικό Ισλάμ υπάρχει.

Το αντίδοτο: Τι θα είχατε να απαντήσετε σ' αυτούς που υποστηρίζουν ότι μετά τον Περσο-Ιρακινό πόλεμο θα έχουμε παλινόρθωση το καπιταλισμό στην Περσία;

Χ.Μ.: Οι άνθρωποι που έχουν αυτή την γνώμη δεν γνωρίζουν καλά την Ισλαμική Επανάσταση. Αυτό είναι γιατί ο αγώνας ενάντια στον καπιταλισμό με την Αμερική επικεφαλής (του καπιταλισμού), είναι μέρος της πίστης του Μουσουλμανικού μας έθνους, μια πίστη που είναι απρόσβλητη στον πόλεμο και την ειρήνη.

Εάν ο καπιταλισμός υπήρχε περίπτωση να ξαναποκτήσει την επιρροή του στο Ιράν, η καλύτερη περίοδος γι' αυτή την κίνηση θα ήταν κατά την διάρκεια του πολέμου, κάτι που όμως δεν έγινε και έτσι η πραγματοποίησή της σε περίοδο ειρήνης και ανοικοδόμησης μπορεί να είναι μια φαντασία προς αποφυγή.

Το αντίδοτο: Σαν τελευταία ερώτηση κ. Πρέσβη, νομίζετε ότι μπορεί να δημιουργηθεί ένας αντι-ιμπεριαλιστικός πόλος, ώστε να μπορέσουν ν' αναπνεύσουν το δικό τους εθνικό οξυγόνο κι άλλα έθνη;

Χ.Μ.: Ναι, πιστεύουμε ότι το Ισλάμ με τον αντι-αποικιοκρατικό, αντι-δεσποτικό, αντι-εκμεταλλευτικό και αντι-καταπιεστικό του χαρακτήρα, μια μέρα θα κατακλύσει τον κόσμο, τη μέρα που ο κόσμος θα έχει δικαιοσύνη και τα έθνη θα έχουν μια ελεύθερη και ανεξάρτητη ζωή και έτσι θα μπορεί να αναζητούν τους φυσικούς τους πόθους.

ΙΣΛΑΜΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

10 ΧΡΟΝΙΑ ΑΓΩΝΕΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

Η πολιτική της δυναστείας των Παχλεβί, το τελευταίο μοναρχικό καθεστώς στο Ιράν, ήταν τέτοια που είχε κάνει την χώρα εντελώς ευθυγραμμισμένη με τις ξένες δυνάμεις και άφησε να χαθεί η ταυτότητά του, ως ανεξάρτητο κράτος και στην ουσία η αυτοδιοίκηση δεν λειτουργούσε πλέον.

Η κυβέρνηση έχοντας στα χέρια της τα μέσα μαζικής ενημερώσεως όπως ραδιόφωνο, τηλεόραση και τύπο, ήρθε αντιμέτωπη με τη θρησκεία προωθόντας τη διαφθορά και τον δυτικισμό, απομακρύνοντας τον λαό από τη θεϊκή Ισλαμική κουλτούρα. Τα βασανιστήρια, οι φυλακίσεις και ο διωγμός των ανθρώπων που ήταν αντίθετοι στην πολιτική της κυβερνήσεως και του καθεστώτος από την Μυστική αστυνομία (ΣΑΒΑΚ) από την μία μεριά και η διείσδυση των ξένων στους πιο ευαίσθητους οργανισμούς και στο στρατό, οδήγησαν το 1961 στην πρώτη γενική κατακραυγή του λαού ενάντια στο διεφθαρμένο κυβερνητικό σύστημα της χώρας. Το 1979 η δημόσια κατακραυγή και οι γενικές απεργίες παρά τον Στρατιωτικό νόμο στη χώρα, κλιμάκωσαν την αυξανόμενη αντίδραση του λαού. Σ' αυτή την περίοδο της Ιρανικής ιστορίας χιλιάδες αθώοι και άοπλοι άνθρωποι έγιναν μάρτυρες του σκοπού ή κατακρεουργήθηκαν στους δρόμους από τις διεφθαρμένες δυνάμεις του Σάχη. Η Ισλαμική επανάσταση του Ιράν η οποία είχε αρχίσει κάτω από την Αρχηγεία του Ιμάμ Χομεϊνί έφερε στο λαό μια νέα κουλτούρα πολιτικής και ιδεολογικής αντιμετώπισης. Η Ισλαμική Επανάσταση (Ι.Ε.) του Ιράν σταθεροποιείται όσο ποτέ άλλοτε μέρα με τη μέρα μετά την απαγκίστρωση από το κατεστημένο και τις ξένες δυνά-



Επιστρέφοντας στην πατρίδα...

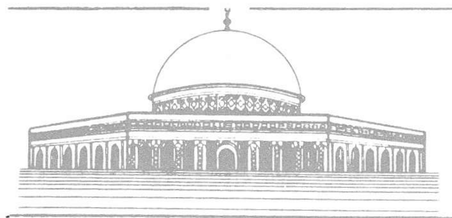


μεις και πιστεύοντας μόνο στη Θεϊκή Ισλαμική Διδασκαλία, αρμονία και ενότητα των δικών της ανθρώπων· και ακόμη παρ' όλες τις ξένες οικονομικές, πολιτικές και στρατιωτικές συνομωσίες υποβαλόμενες ειδικά από τις Υπερδυνάμεις που έχουν χάσει πολλά από τα ιμπεριαλιστικά και ηγεμονικά συμφέροντα λόγω της Ι.Ε. στο Ιράν, τ' οποίο σήμερα στέκεται ψηλά και ελεύθερα. Μία επανάσταση την οποία οι ξένοι παρατηρητές ποτέ δεν φαντάζονταν ότι θα ξεπέρναγε τον πρώτο χρόνο, τώρα μπαίνει στο δέκατο χρόνο ανάπτυξής της και ξεπερνάει όλες τις δυσκολίες που προέρχονται από τους εναπομείναντες του προηγούμενου καθεστώτος. Ο αριθμός των αναλφαβήτων πριν από τη νίκη της Ι.Ε. ήταν 53% ενώ τώρα είναι 37%.

Το Νέο Ιράν έχει κάνει μεγάλα βήματα στο δρόμο της αυτάρκειας. Οι βάσεις της εξωτερικής πολιτικής πηγάζουν από το σύνθημα **«Ούτε Ανατολή ούτε Δύση»** και διακόπηκαν οι διπλωματικές σχέσεις με το Ισραηλινό καθεστώς. Μετά την Ι.Ε. σύμφωνα με το Σύνταγμα του κράτους, κλείστηκαν όλες οι εγκατεστημένες ξένες βάσεις στην Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν και απολύθηκαν εκατοντάδες χιλιάδες ξένοι ειδικοί και στρατιωτικοί σύμβουλοι, οι οποίοι κατείχαν θέσεις κλειδιά στο προηγούμενο καθεστώς.

Η διάδοση του πολιτισμού της Ι.Ε. στον κόσμο, η οποία είναι μία φυσιολογική αντανακλαστική πράξη του αληθινού επαναστατικού πνεύματος της χώρας, έχει αντικατοπτρισθεί πολύ ωραία στην αναζωογόνηση των ισλαμικών και ανθρωπιστικών αξιών στην κοινωνία. Αυτό το πιστεύω ότι τα Έθνη του Κόσμου μπορούν να στηριχθούν στη δική τους δύναμη και ενότητα, σπάζοντας τα δεσμά που τους υποδουλώνουν, και λύνουν τα εθνικά τους προβλήματα χωρίς την προσφυγή στην ξένη βοήθεια, παύει πλέον να είναι ένα απλό επιφανειακό σύνθημα και τα Έθνη παρέστησαν μάρτυρες της εκδήλωσης και δικαίωσής του, στην Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν.

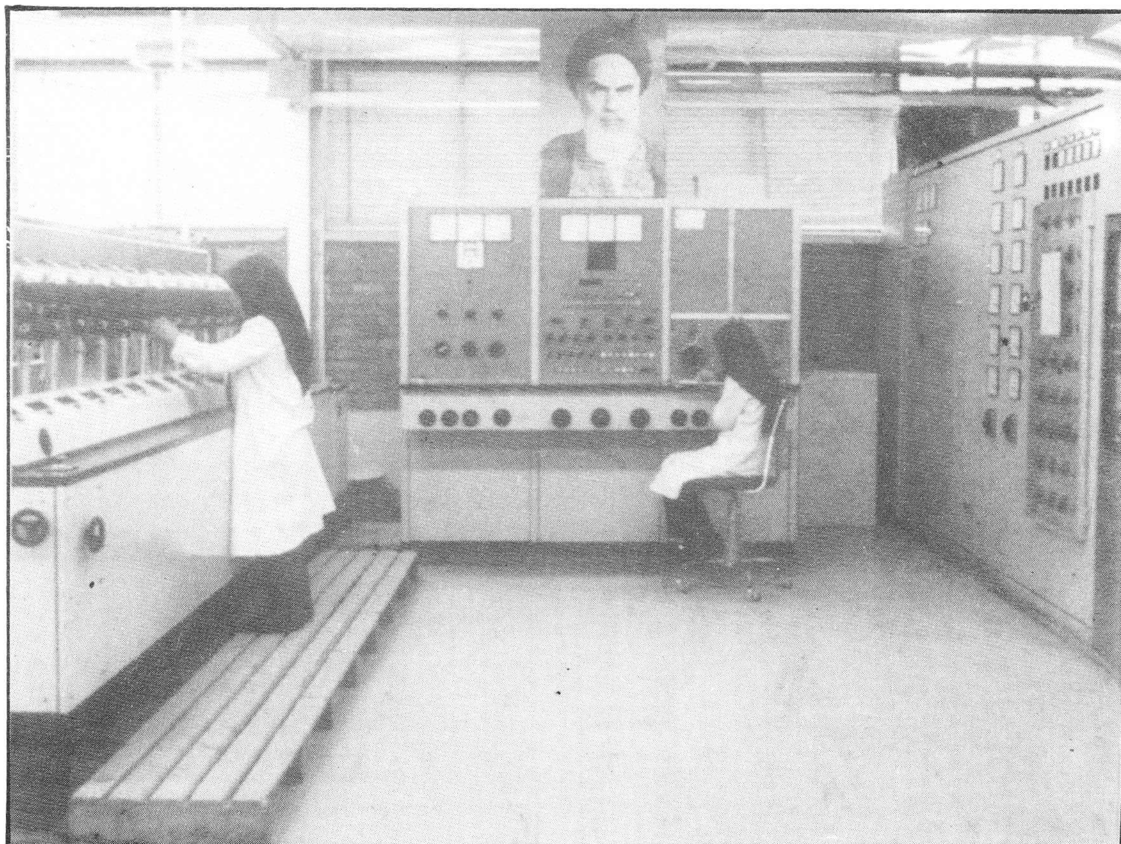
ΝΑΙ, Ο ΗΛΙΟΣ ΕΧΕΙ ΑΝΑΤΕΙΛΕΙ ΠΑΛΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ



Η ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙ-ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΙΣΛΑΜΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

1) Ο ρόλος των γυναικών στην Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν:

Το σύνταγμα της χώρας, λαμβάνοντας υπ' όψιν τον σπουδαίο ρόλο της γυναίκας στην οικογένεια, η οποία είναι η βασική μονάδα της κοινωνίας και η πραγματική εστία ανάπτυξης και ανύψωσης του άνδρα, έχει δώσει μεγάλη σπουδαιότητα στις γυναίκες οι οποίες φτιάχνουν το μισό σώμα της Κοινωνίας. Έχουν ανυψώσει τη θέση της γυναίκας βγάζοντάς την έξω από την έννοια **του να είναι ένα όργανο ή ένα παιχνίδι.** Οι γυναίκες έχουν ίσα δικαιώματα στην καριέρα και την μόρφωση σ' όλους τους τομείς και επίσης έχουν πολιτικές και κοινωνικές δραστηριότητες. Σήμερα, σχεδόν μισοί από τους Ιρανούς δασκάλους είναι γυναίκες και η ενεργός συμμετοχή τους, στις κοινωνικές λειτουργίες, γραφεία, πανεπιστήμια, Ινστιτούτα ερευνών και παραγωγικά κέντρα στην Ισλαμι-



κή Δημοκρατία του Ιράν, είναι ανεβασμένη σε πολύ υψηλό επίπεδο. Ο ρόλος που έπαιξε η Ιρανή γυναίκα στο Αντι-ιμπεριαλιστικό κίνημα και στην Ι.Ε. είναι ξεκάθαρος σε όλους. Στη σύγχρονη Ιρανική κοινωνία, οι γυναίκες είναι αυτές που μεγαλώνουν τη γενεά της μελλοντικής μας ελπίδας, έχουν εξέχουσα, εκτίμηση και ακόμη τα δικά τους ειδικά γυναικεία περιοδικά. Τελευταία έχει ψηφισθεί ένας νόμος με τον οποίο οι ώρες εργασίας για τις γυναίκες υπαλλήλους έχει μειωθεί κατά το ήμισυ ούτως ώστε να μπορούν να επωφεληθούν ολοκληρωτικά από τις κοινωνικές και μορφωτικές δραστηριότητες.

2) Νεολαία: το μέλλον της χώρας:

Στο δρόμο για την πραγματοποίηση του σκοπου της Ι.Ε., έχουν θεσπισθεί, για να καλλιεργήσουν και εξυψώσουν τον τρόπο σκέψεως των παιδιών και της νεολαίας της χώρας, διάφοροι παιδικοί αναπτυξιακοί τομείς, με τα καλύτερα κινηματογραφικά έργα και βιβλία. Έχουν εκδοθεί εκατοντάδες παιδικά βιβλία με διάφορους τίτλους και έχουν διατεθεί μετά από την Ι.Ε., και γι' αυτόν τον σκοπό πλειάδα οργανισμών εργάζονται σ' αυτό τον τομέα.

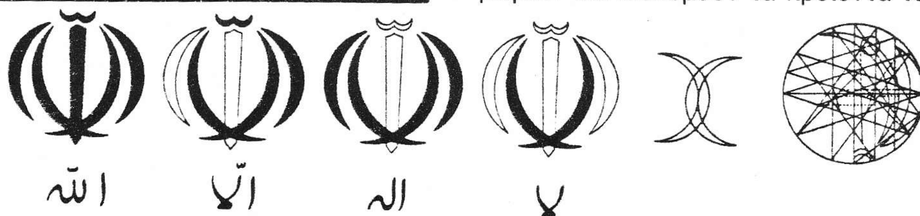
3) Τύπος Κυβέρνησης και Νόμοι που κυβερνούν το Κράτος:

Η Ιρανική κυβέρνηση είναι Ισλαμικό Δημοκρατικό σύστημα. Στο ξύπνημα της ένδοξης επαναστάσεως κάτω από την αρχηγεία του Χαζράτ Ιμάμ Χομεϊνί, το Ιρανικό έθνος έδωσε αυτό το Ισλαμικό Σύστημα Κυβέρνησης με ένα «ΝΑΙ» σε δημοψήφισμα την 1η Απριλίου 1980. Η κυβέρνηση αποτελείται από τρία Δίκαια: το Νομοθετικό, το Δικαστικό και το Εκτελεστικό. Το νομοθετικό συνίσταται από μία Συνέλευση, γνωστή ως η Ισλαμική Συμβουλευτική Συνέλευση, έχοντας 270 αντιπροσώπους, οι οποίοι έχουν εκλεγεί για περίοδο τεσσάρων χρόνων με μυστική ψηφοφορία κατευθείαν από τον λαό. Οι νόμοι που εγκρίνονται από την Συνέλευση είναι έτοιμοι προς εκτέλεση, αφού επιβεβαιωθεί ότι



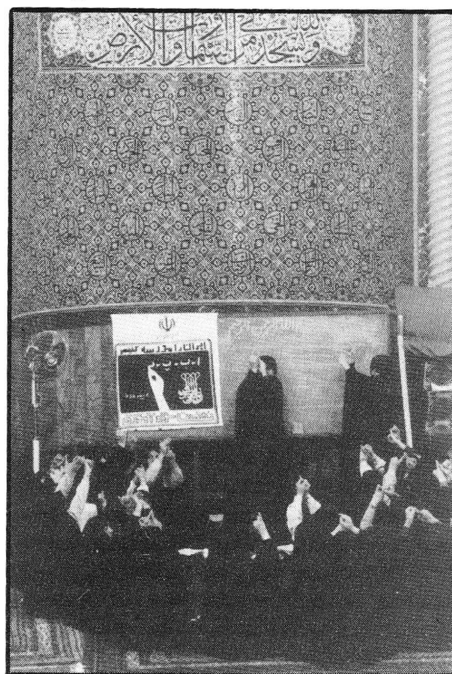
ρησης του Κράτους, έχει ενταχθεί κάτω από την επίβλεψη του Ανώτατου Δικαστικού συμβουλίου για να επιβλέπει την σωστή εφαρμογή των νόμων από τους κυβερνητικούς οργανισμούς.

4) Βάσεις του Οικονομικού Συστήματος της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν: Το οικονομικό σύστημα της χώρας βασίζεται στους Δημόσιους Συναιτερισμούς και ιδιωτικούς τομείς. Είναι φρόνιμο για την κυβέρνηση να χειρίζεται εκείνες τις οικονομικές δραστηριότητες, οι οποίες έχουν στρατηγική αξία, συμπεριλαμβανομένων και των βασικών βιομηχανιών. Εξωτερικό εμπόριο μεγάλα ορυχεία, Τράπεζες και ασφάλειες, Ηλεκτρισμό, Φράγματα και μεγάλα αρδευτικά έργα, ραδιόφωνο και τηλεόραση, ταχυδρομεία, αεροπορικές εταιρείες, ναυτιλία, σιδηρόδρομοι, πολεμικές βιομηχανίες. Στις πόλεις και τα χωριά επίσης συναιτερισμοί και Ινστιτούτα παράγουν και διανέμουν τα προϊόντα τους



δεν είναι αντίθετοι στο σύνταγμα και την θρησκεία του Ισλάμ από το συμβούλιο Φρουρών, τ' οποίο αποτελείται από τις κορυφές των θρησκευτικών Νομομαθών και Νομολόγων της πολιτείας,οι οποίοι εκλέχθηκαν από τον Αρχηγο του κράτους. Το ανώτερο συμβούλιο συνίσταται από δώδεκα συμβούλους, έξι Νομομαθείς της Θρησκείας και έξι Νομολόγους της Πολιτείας.

Τα άλλα καθήκοντα του συμβουλίου Φρουρών είναι να τροποποιούν τ' άρθρα του Συντάγματος όταν είναι αναγκαίο και να επιβλέπουν τις εκλογές στη χώρα. Το Δικαστικό Δίκαιο στ' οποίο το Ανώτατο Δικαστικό Συμβούλιο κατέχει την υψηλότερη βαθμίδα, διέπεται από τα Ισλαμικά κριτήρια όπως όλα τ' άλλα δίκαια της χώρας. Το ανώτερο Συμβούλιο αποτελείται από πέντε άτομα όπως: τον Ανώτατο Δικαστή της χώρας, τον Ανώτατο Γενικό Εισαγγελέα και άλλους τρεις δικαστές ειδικούς στους νόμους. Ένας οργανισμός, ο οποίος φέρει το όνομα Οργανισμός Επιτή-



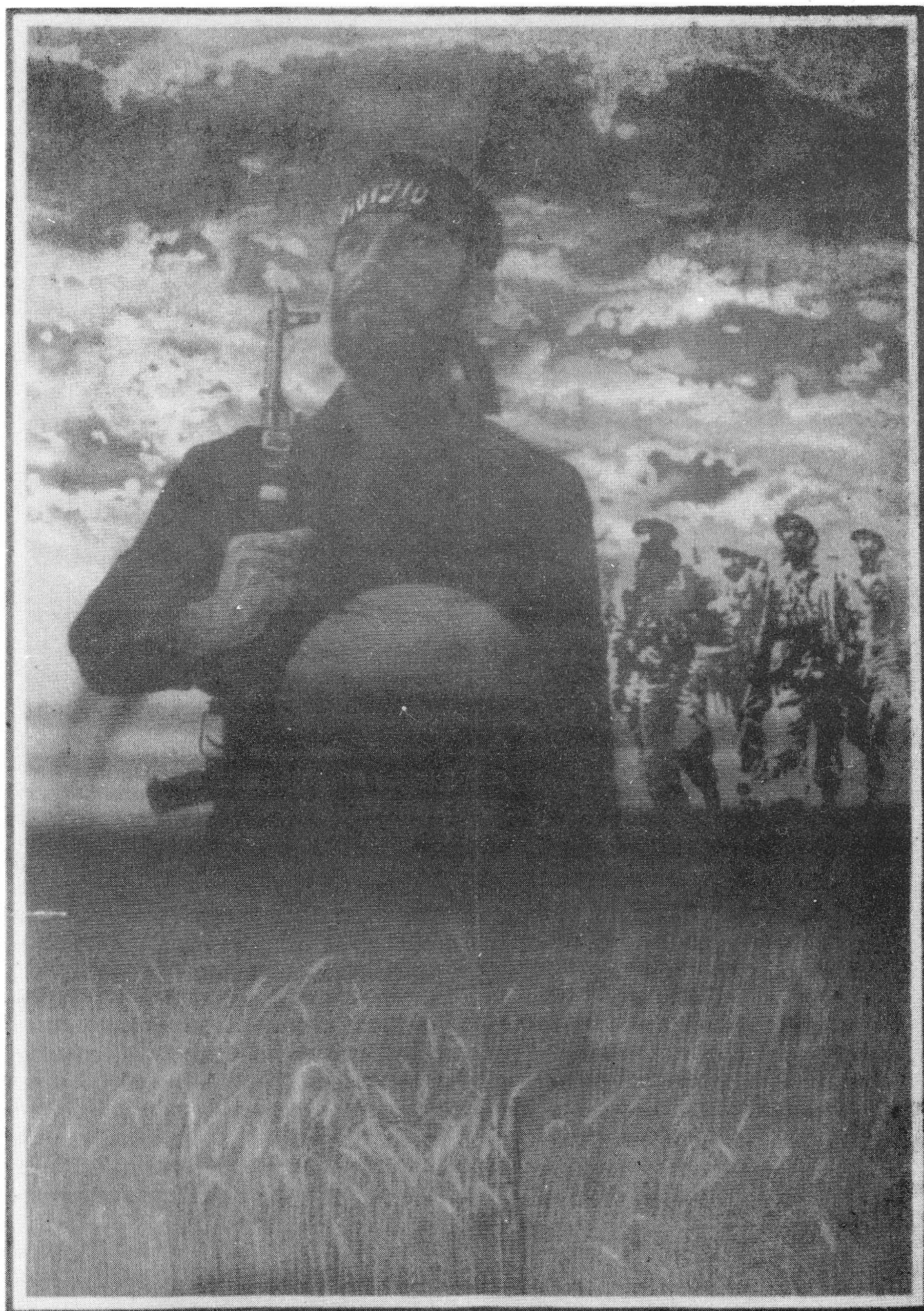


σύμφωνα με τους διοικητικούς κανονισμούς. Επίσης ο ιδιωτικός τομέας βοηθά στην γεωργία, κτηνοτροφία, εμπόριο. Η ιδιοκτησία στους τρεις προαναφερθέντες τομείς είναι εγγυημένη και υποστηρίζεται από τους νόμους της Ισλαμικής Δημοκρατίας, όσο είναι μέσα στα όρια των νόμων του Ισλάμ και συνεργούν στην αύξηση και πρόοδο της οικονομίας της χώρας.

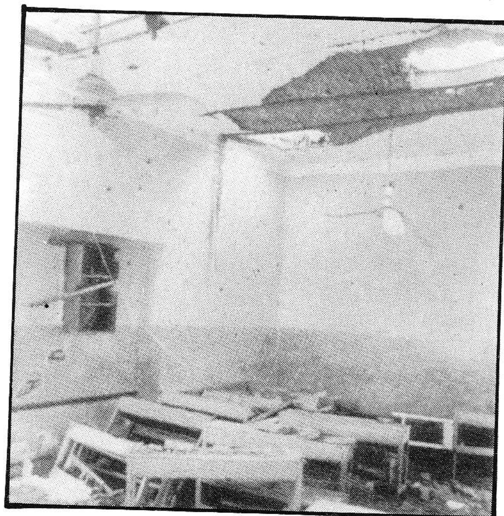
5) Πολιτιστική επανάσταση: Ένα πολιτιστικό και θεμελιώδες κίνημα, τ' οποίο αργότερα ονομάσθηκε Πολιτιστική επανάσταση, έλαβε χώρα μετά των Ι.Ε. με σκοπό να συντονίσει τη διδακτική οψη, τη λογοτεχνία, το εκπαιδευτικό σύστημα με την Ι.Ε. Έτσι τ' άχρηστα βιβλία καταργήθηκαν και εκδόθηκαν αντίστοιχα βασικά και μορφωτικά για την αύξηση του πνευματικού επιπέδου της χώρας ούτως ώστε να επωφεληθούν από τα σύγχρονα διδακτικά συστήματα. Ένα πολιτιστικό επαναστατικό συμβούλιο ακόμα δημιουργήθηκε λαμβάνοντας υπ' όψιν τον αισθητό ρόλο που παίζει ο πολιτισμός στην ανθρώπινη κοινωνία και την αναγκαιότητα για την υποστήριξη των βασικών επαναστατικών ιδεών που έχουν ρίζες στις πλούσιες ισλαμικές αξίες.

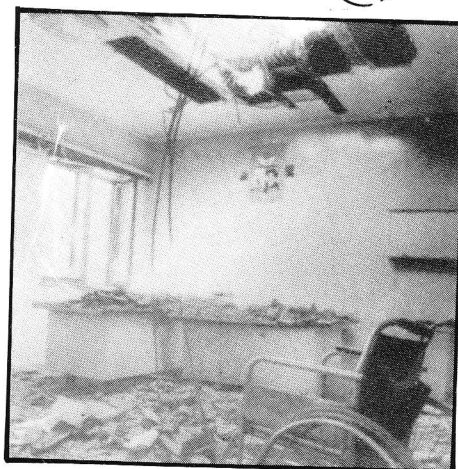
6) Ισλαμικά επαναστατικά σώματα φρουρών: Κερδίζοντας από τις εμπειρίες που αποκτήθηκαν από τις Ισλαμικές επιτροπές έθεσαν στη χώρα τα θεμέλια μιας ισχυρής δύναμης και τώρα έχουν πάρει τη μορφή μιας ισχυρής στρατιωτικής οργάνωσης στην υπηρεσία της Ι.Ε. Επωφελούμενοι από την πείρα της μάχης στην πρώτη γραμμή, βαρύς εξοπλισμός, με ταχύρρυθμα ειδικά τμήματα εκμάθησης και με θρησκευτικό ζήλο στέκονται τώρα ψηλά ως φρουροί αυτής της Ισλαμικής γης.

Το μεγάλο επίτευγμα της Ι.Ε. ήταν που κατόρθωσε ν' ανατρέψει ένα καθεστώς που στηριζόταν στις δυνάμεις του ιμπεριαλισμού και καπιταλισμού και να ξαναδώσει στον Ιρανικό λαό την «χαμένη» του εθνική και θρησκευτική υπόσταση, να τον

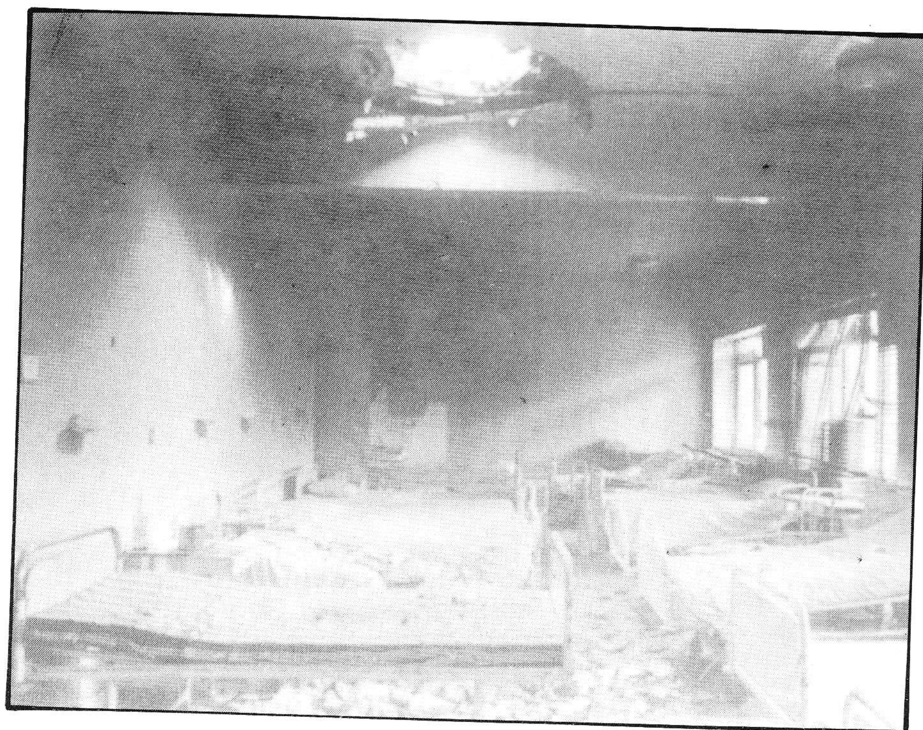


ξανασυνδέσει με τις ισλαμικές του παραδόσεις. **Το καθεστώς της Ι.Ε. πολεμήθηκε και πολεμιέται από τον παγκόσμιο Ιμπεριαλισμό της Σ. Ενώσεως και Αμερικής καθώς και από τους Σιωνιστές εβραίους.** Ο Ιρανικός λαός αγκάλιασε αμέσως την εθνική επανάσταση και τον αναντικατάστατο ηγέτη της, τον Αγιατολάχ Χομεϊνί, που τον λευτέρωσε από την δικτατορία του κεφαλαίου, τις δυτικές πολυεθνικές και τα ξένα





Η Ιρακινή αεροπορία δεν δίστασε να βομβαρδίσει σχολεία... γηροκομεία... νοσοκομεία...

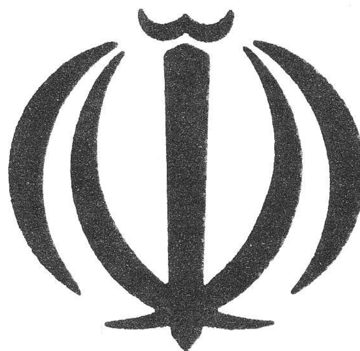




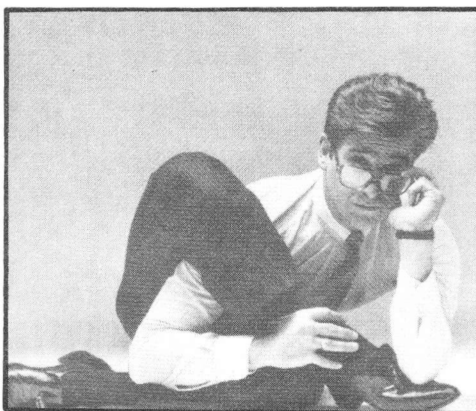
συμφέροντα. Η αντίδραση των ιμπεριαλιστών έφτασε και στο να υποστηρίξουν και υποκινησουν την Ιρακινή επίθεση ενάντια στην Τεχεράνη. Ο Περσικός λαός δεν πτοήθηκε όμως, οι Φρουροί της Μεγάλης Ισλαμικής Επαναστάσεως, έβαλαν τα στηθη τους μπροστά για να υπερασπίσουν την εθνική τους ανεξαρτησία και απολύτρωση από τον Αμερικανικό ζυγό. Οι Αμερικάνοι ποτέ δεν πρόκειται να συγχωρήσουν τον Χομεϊνί που «τόλμησε» ν' απορρίψει το καθεστώς της Γιάλτας και να δώσει στο λαό του ένα καθεστώς μέσα από τις ρίζες του, αντίποδα στις κατεστημένες ιδεολογίες του καπιταλισμού και μπολσεβικισμού. Ναι, σήμερα μπορούμε να το πούμε. **Η Ι.Ε. νίκησε τους εγκληματίες της Ουάσιγκτων και της Μόσχας. Νίκησε τον παγκόσμιο ιμπεριαλισμό και Σιωνισμό.** Έδωσε ένα μήνυμα ελπίδας και αισιοδοξίας και στις μαχόμενες αντι-ιμπεριαλιστικές δυνάμεις της εθνικιστικής Ευρώπης. Το άστρο του Δαυΐδ και το σφυροδρέπανο δεν έχουν καμμία θέση ούτε στην Τεχεράνη ούτε και στην Ευρώπη. Ο Ιρανικός λαός δεν φοβάται πια τους Αμερικανούς.

Ο Ιμάμ Χομεϊνί είναι εγγυητής της ανεξαρτησίας του.

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ



ΣΤΗ ΔΥΣΗ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ



Λίγους μήνες πριν την διεξαγωγή των κοινοβουλευτικών εκλογών του Ιουνίου, το ΠΑΣΟΚ δείχνει να περνά την χειρότερη πολιτική του κρίση. Το πολιτικό κόστος των σκανδάλων Κοσκωτά, όπλων, το ειδύλλιο με την Δήμητρα Λιάνη, η άρνηση των παραδοσιακών αριστερών εφημερίδων να συνεχίσουν να υποστηρίζουν τον Ανδρέα Παπανδρέου, δείχνουν ότι οι πιθανότητες επανεκλογής του ΠΑΣΟΚ είναι σοβαρά περιορισμένες. Οι διασπάσεις μέσα στο ίδιο το κίνημα, η αποχώρηση των Γιώτα, Λάζαρη, οι διαφωνίες ενός σοβαρού και δυναμικού στελέχους σαν τον Σημίτη, η λεγόμενη συμπαράταξη της Αριστεράς, πιέζουν από τ' «αριστερά» την εκλογική επιτυχία του ΠΑΣΟΚ. Όταν τον Οκτώβριο του 1981 ο Ελληνικός λαός εμπιστεύθηκε την εξουσία στο ΠΑΣΟΚ είχε πολλές απαιτήσεις και οραματισμούς. Το ίδιο το κόμμα είχε μια αρκετά ευρεία συνθηματολογία, που ικανοποιούσε τόσο τα κεντρώα και μικροαστικά στρώματα όσο και ένα ευρύ φάσμα αριστερών ψηφοφόρων. Το Κίνημα είχε ένα πολιτικό λόγο, που άλλοτε έμοιαζε μαρξιστικός κι άλλοτε... εθνικιστικός!

Το ΠΑΣΟΚ δυστυχώς τις πιο πολλές φορές προτίμησε τους μαρξιστικούς πειραματισμούς, πράγμα που το έχει φέρει σε αδιέξοδο οκτώ χρόνια αργότερα. Ο Ανδρέας Παπανδρέου, αν και ένας πανέξυπνος πολιτικός που προηγείται πάντα σταθερά σε δημοτικότητα έναντι του Μητσοτάκη, δε φαίνεται να έχει συνειδητοποιήσει ότι το κλίμα άλλαξε πολύ εις βάρος του, δίνοντας το δικαίωμα σε πολλούς να λένε ότι ζει στο δικό του κόσμο. Ένα αρνητικό αποτέλεσμα την επομένη των εκλογών, ίσως αποβεί μοιραίο και για την ηγετική του θέση μέσα στο ΠΑΣΟΚ.





Η Ν.Δ. με τη σειρά της, το μόνο που κάνει, είναι να εκμεταλλεύεται όσο καλύτερα μπορεί τα λάθη του ΠΑΣΟΚ, ονειρευόμενη μελλοντικούς φιλελεύθερους παραδείσους και ΕΟΚικές οάσεις! Δυστυχώς γι' άλλη μια φορά θα διαπιστώσει ο Ελληνικός λαός πόσο οικτρά εμπαίζεται από τη Ν.Δ. και την «ιδεολογία» της αφού πρώτα όμως αναγκασθούμε να την ξαναυποστούμε για άλλα τέσσερα χρόνια.

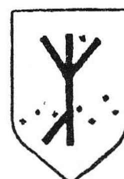
Η συμπαράταξη της Αριστεράς, το εκλογικό δέσιμο ΚΚΕ-ΕΑΡ, δεν φαίνεται να πείθει και πολλούς.

Ο κομμουνισμός βιώνει καθημερινά τη μοναχητικότητά του και περιθωριοποίησή του.

Ο Ανδρέας Παπανδρέου πάλι αφού είναι αδύνατο να τα βρει με την παραδοσιακή αριστερά, προσπαθεί να καταστήσει ένα εκλογικό σύστημα, αναλογικό, με το οποίο να τσεκουρέψει τις έδρες του πρώτου κόμματος, που πρέπει να είναι η ΝΔ. Εκείνο όμως που πρέπει να φοβίζει περισσότερο τα Ελληνικά κόμματα και την Ελληνική κοινωνία, είναι ο ερχομός του 1992, μέσα στ' οποίο η Ελλάδα δεν έχει τις δυνατότητες να επιζήσει ούτε για 24 ώρες. Ο Ελληνικός λαός σίγουρα τότε θ' αναζητήσει πολιτικές ευθύνες, που θα ξεκινούν από τον Καραμανλή, που μας έβαλε στην Κοινότητα για να μάθουμε «κολύμπι» έως τον Παπανδρέου που δεν έκανε καμμιά προσπάθεια στο να μας κάνει έστω και ορισμένα βασικά μαθήματα «κολύμβησης»! Τότε ίσως καταλάβει ο λαός μας, έστω και αργά, ότι ο παλαιοκομματισμός πρέπει να πεθάνει στην Ελλάδα, αν δεν θέλουμε να σβήσουμε ως έθνος. Το ΠΑΣΟΚ είχε όλη την ευκαιρία να οδηγήσει την Ελλάδα σε νέους ορίζοντες.

Είχε το λαό μαζί του. Στάθηκε όμως ανάξιο της εμπιστοσύνης του και η τελευταία που θα μπορούσε να το κρίνει είναι η ΝΔ του 25% πληθωρισμού το 1980. Σήμερα ανοίγεται ο δρόμος και σ' άλλες πολιτικές δυνάμεις, οι οποίες έως τώρα ζούσαν στο περιθώριο του πολιτικού κατεστημένου, ενός κατεστημένου που κατέστρεψε τις προοπτικές πολιτικής επιβιώσεως του ελληνικού κράτους στην Ευρωπαϊκή κοινωνία.

Νικήτας Βάλβης





ΜΠΟΥΧΑΡΙΝ, ΡΙΚΟΦ, ΤΟΜΣΚΥ

(Η «δεξιά» αντιπολίτευση του Στάλιν)

5η συνέχεια

Γράφει ο Πενθεύς

Στο άρθρο του αυτό ο Μπουχάριν απέφυγε με μεγάλη επιμέλεια να αναφερθεί προσωπικά στον Στάλιν. Επί πλέον οι απόψεις και οι προβληματισμοί του πάνω στους κινδύνους που θα αντιμετώπιζε η σοβιετική οικονομία από την ταχεία εκβιομηχάνιση παρουσιάστηκαν με τέτοιο θεωρητικό ύφος που καταστούσε αδύνατη την κατανόησή τους από τους μη ειδικούς στα οικονομικά θέματα, συντρόφους. Κάτω από αυτή την άποψη το άρθρο του Μπουχάριν δεν είχε την παραμικρή πρακτική αξία. Από τη μεριά του ο Στάλιν δεν τρέφει ψευδαισθήσεις. Η αντιπαράθεσή του με τον Μπουχάριν είναι μια αντιπαράθεση κύρια πολιτική που έχει σαν τελικό σκοπό την επικράτηση του ενός ή του άλλου. Σ' αυτή την προσπάθεια ο Μπουχάριν προσπαθεί να συμμαχίσει με τους παλαιούς αντιπάλους του της αριστερής αντιπολίτευσης. Η μυστική συνάντησή του με τον Κάμενεφ, στο σπίτι του τελευταίου δύο μήνες μετά τη δίκη του Sakhti και δύο μήνες πριν από τη δημοσίευση του επίμαχου άρθρου στη Prauda εντάσσεται ακριβώς προς αυτή την κατεύθυνση.

Αν κρίνουμε από τις σημειώσεις-πρακτικά που κράτησε ο Κάμενεφ με πρόθεση να ενημερώσει αργότερα τον Τρότσκυ, οι φόβοι του Στάλιν ήταν απόλυτα δικαιολογημένοι.

ΜΠΟΥΧΑΡΙΝ: Εμείς θεωρούμε την γραμμή του Στάλιν καταστροφική για την επανάσταση στο σύνολό της. Αυτή η γραμμή μπορεί να προκαλέσει την καταστροφή μας. Οι αποκλίσεις ανάμεσα σε μας και στον Στάλιν είναι ασύγκριτα μεγαλύτερες από εκείνες που είχαμε μαζί σας. Ο Ρίκοφ, ο Τόμσκυ και εγώ, είμαστε και οι τρεις σύμφωνοι σ' αυτό τον τύπο: «Είναι καλύτερο να είχαμε στο Politbjuro αντί για τον Στάλιν, τον Ζηνόβιεφ και τον Κάμενεφ». Με τον Ρίκοφ και τον Τόμσκυ μίλησα πολύ ανοικτά. Εδώ και αρκετές εβδομάδες δεν μιλώ πλέον με τον Στάλιν. Είναι ένας συνωμότης δίχως αρχές, που υποτάσσει τα πάντα στη διατήρηση της προσωπικής του εξουσίας. Αλλάζει τις ιδέες του σύμφωνα με ποιο πρόσωπο θέλει να ξεφορτωθεί σε κάποια δεδομένη στιγμή. Στο Politbjuro συζητήσαμε μέχρι του σημείου που του φώναξα: «Είσαι ψεύτης... Λές ένα σωρό ανοησίες». Τώρα έχει κάνει κάποιες παραχωρήσεις αλλά μόνο για να μας πετσοκόψει σε μια δεύτερη φάση[1].

Τον Φεβρουάριο του 1929 η Κεντρική Επιτροπή Ελέγχου (πειθαρχικό όργανο του Κόμματος) που προεδρευόταν από τον πιστό σταλινικό Sergo Ordžonikidze καλεί τον Μπουχάριν να απολογηθεί αναφορικά με τις επαφές του με εκπροσώπους της ήδη αποκηρυγμένης αριστερής αντιπολίτευσης. Ο Στάλιν επιδιώκει με την κίνηση αυτή να παρουσιάσει τον Μπουχάριν σαν εχθρό και υπονομευτή της ενότητας του Κόμματος. Η συνταγή είναι γνωστή και στο παρελθόν είχε αποδώσει πάντα άριστα αποτελέσματα. Όπως ήταν φυσικό οι εξηγήσεις του Μπουχάριν δεν έπεισαν την Επιτροπή και έτσι η υπόθεση παραπέμφθηκε στη δικαιοδοσία του Politbjuro. Εκεί η «φράξια Μπουχάριν» καταδικάζεται απερίφραστα και η καταδίκη επικυρώνεται τον Απρίλιο από την Κεντρική Επιτροπή του Κόμματος.

Η καταδίκη της «φράξιας Μπουχάριν» από την Κεντρική Επιτροπή συμπίπτει χρονικά με την έγκριση του πρώτου πεντάχρονου σχέδιου για την οικονομική ανάπτυξη της χώρας. Το πρώτο αυτό σχέδιο δεν παρουσιάζει επαναστατικές καινοτομίες. Σύμφωνα μ' αυτό το καινούργιο αγροτικό μοντέλο έπρεπε να εξελιχθεί σταδιακά και πάντα πάνω σε εθελοντική βάση. Παρ' όλους τους μετασχηματισμούς η Ν.Ε.Π. που στηριζόταν στη μικρή αγροτική περιουσία διατηρούσε σε μεγάλο βαθμό τα κυρίαρχα χαρακτηριστικά της.

Αυτό σημαίνει ότι ο Στάλιν, παρά την πρόσκαιρη αποδυνάμωση του Μπουχάριν δεν είναι ακόμη σε θέση να εφαρμώσει ανεξέλεγκτα τα σχέδιά του. Όπως διαβεβαιώνει ο Moshe lewin ο πιο ειδικός δυτικός πάνω στο θέμα: «το κόμμα και το κράτος υπολόγιζε στη διατήρηση της ιδιωτικής γεωργίας για αρκετά μεγάλο διάστημα. Φιλοδοξούσε να βοηθήσει ειλικρινά τον αγρότη συντηρώντας την ελπίδα ότι θα μπορούσε να καλυτερέψει τη θέση του μέσα σ' ένα πλαίσιο που του ήταν γνωστό».[2]

Τρανή απόδειξη είναι το γεγονός ότι η κα-

θολική κολλεκτιβοποίηση της γης (μια από τις κύριες αντιπαραθέσεις της πολιτικής του Στάλιν με εκείνη του Μπουχάριν) εκφυλλίζεται στην έννοια του artel.[3]

Αναφορικά με την δεξιά αντιπολίτευση ο Στάλιν κρατά μια στάση το ίδιο επιφυλακτική. Πολλοί σύντροφοι εκτιμούν την πολιτική αποδυνάμωση των τριών αρχηγών της «δεξιάς» αντιπολίτευσης σαν μια ήδη αυστηρότατη τιμωρία. Παραπέρα αντιπαράθεση και όξυνση της κατάστασης δίχως προηγούμενη προετοιμασία του εδάφους, θα οδηγήσει αναπόφευκτα σε καινούργιες διασπάσεις. «Το κόμμα δεν πρόκειται ν' αντέξει σε παρόμοιους κλυδωνισμούς» προειδοποιούν.

XVI Συνέδριου ο Στάλιν αισθάνεται αρκετά δυνατός για να κλείσει τους λογαριασμούς του με τη «δεξιά» αντιπολίτευση.

«Το χειρότερο κακό του οπορτουνισμού της δεξιάς – καταγγέλει – είναι ότι διαστρέφει το λενινιστικό νόημα του ταξικού αγώνα και γλυστρά στις θεωρίες του μικροαστικού φιλελευθερισμού».

Ο Μπουχάριν, άρρωστος, απουσιάζει. Ο Ρίκοφ όμως και ο Τόμσκυ που παρευρίσκονται μοιάζουν τρομοκρατημένοι. Οι κατηγορίες είναι φοβερές και το περιβάλλον εχθρικό.

Οι δύο προσπαθούν να σώσουν τις άθλιες υπάρξεις τους μέσα από την δημόσια αυτοκριτική των σφαλμάτων τους.

Η ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΤΟ 1917

ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΔΙΚΕΣ ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ Ο ΜΟΝΟΣ ΠΟΥ ΕΠΕΖΗΣΕ ΕΙΤΑΝ Ο ΣΤΑΛΙΝ, Ο ΕΚΤΕΛΕΣΤΗΣ



Ακολουθούν αρκετοί μήνες γεμάτοι από αναμονή. Όλο αυτό το διάστημα μια έντονη δημοσιογραφική εκστρατεία διαφώτισης προετοιμάζει ψυχολογικά τον ρωσικό λαό για τα όσα πρόκειται να ακολουθήσουν. Ο Μπουχάριν, ο Ρίκωφ και ο Τόμσκυ με το στίγμα του προδότη εξακολουθούν να βρίσκονται απομονωμένοι. Παλαιοί σύντροφοί τους όπως ο Ουλιάνωφ, ο Κότοφ, ο Κουλίκωφ και ο Μιχαήλοφ τους έχουν ήδη εγκαταλείψει. Το προπύργιό τους, η Βιομηχανική Ακαδημία της Μόσχας, έχει περάσει οριστικά και αμετάκλητα κάτω από τον έλεγχο των σταλινικών.

Τον Ιούνιο του 1930 κατά την διάρκεια του

«Κατά τη διάρκεια των 18 τελευταίων μηνών, υπήρξαν ανάμεσα σε μας και στην Κεντρική Επιτροπή του Κόμματος αποκλίσεις πάνω σε μια σειρά από πολιτικά και τακτικά προβλήματα.

Παρουσιάσαμε τις ιδέες μας με μια σειρά στοιχείων και δηλώσεων τόσο στην ολομέλεια όσο και σε άλλα τμήματα της Κεντρικής Επιτροπής και της Κεντρικής Επιτροπής Ελέγχου του Κόμματος.

Πιστεύουμε πως είναι χρέος μας να δηλώσουμε ότι σ' αυτή τη συζήτηση, το Κόμμα και η Κεντρική Επιτροπή είχαν δίκιο. Οι ιδέες μας όπως παρουσιάστηκαν μέσα από τα ήδη

γνωστά ντοκουμέντα, αποδείχτηκαν λανθασμένες.

Αναγνωρίζοντας τα λάθη μας, θα καταβάλουμε από την πλευρά μας κάθε προσπάθεια για να οδηγήσουμε από κοινού με το Κόμμα ολόκληρο ένα αποφασιστικό αγώνα, ενάντια στις παρεκκλίσεις της δεξιάς και στη συμβιβαστική τάση, με σκοπό το ξεπέρασμα όλων των δυσκολιών και τη διασφάλιση της συντομώτερης νίκης προς την κατεύθυνση της οικοδόμησης του σοσιαλισμού».

Ο Στάλιν για την ώρα δεν επιθυμεί τίποτα περισσότερο. Οι τρεις αφήνονται να ζήσουν περιφρονημένοι στο περιθώριο του κομματικού μηχανισμού. Η περιπέτειά τους φαίνεται πως έχει φτάσει στο τέλος της.

Η δολοφονία του Σεργκέι Κυρώφ γενικού γραμματέα της οργάνωσης του Κόμματος στο Λένινγκραντ εγκαινιάζει μια καινούργια εποχή. Την εποχή του Μεγάλου Τρόμου. Παλαιές εκκρεμότητες και ξεχασμένες ιστορίες έρχονται και πάλι στην επιφάνεια. Ο Στάλιν αυτή τη φορά είναι αποφασισμένος να επιβάλει και να διασφαλίσει την εξουσία του με κάθε μέσο. Η τιμωρία όσων είχαν προσπαθήσει στο παρελθόν να αμφισβητήσουν την εξουσία του θα είναι υποδειγματική. Οι προδότες και τα αντικομματικά στοιχεία θα ξεσκεπάζονταν μέσα από δημόσιες δίκες. Ο Στάλιν φιλοδοξούσε να παρουσιάσει στο ρωσικό λαό το μέγεθος της συνωμοσίας που εξυφαινόταν πίσω από τις πλάτες του με στόχο το ξεπούλημα των σοσιαλιστικών οραμάτων κι' αυτής της ίδιας ρωσικής πατρίδας.

Δεν είναι στις φιλοδοξίες αυτού του γραπτού η παρουσίαση των παρασκηνίων που οδήγησαν στις πολύκροτες δίκες της Μόσχας. Εκείνο όμως που πρέπει να επισημάνουμε, για να γίνει κατανοητό το δραματικό τέλος των τριών πρωταγωνιστών μας, είναι ότι οι δίκες αυτές δεν φιλοδοξούσαν απλά να επιβεβαιώσουν ενοχές αλλά κύρια να δημιουργήσουν καινούργιους ενόχους.

Έτσι μέσα από τη δίκη της τροτσκιστικής ομάδας Πιατάκωφ-Ράντεκ που άρχισε στις 23 Ιανουαρίου 1937, αποκαλύφθηκε ο προδοτικός ρόλος των στρατηγών. Μέσα από την δίκη των Κάμενεφ-Ζηνόβιεφ τον Αύγουστο του 1936 καταγγέλθηκαν τα σκοτεινά σχέδια της ήδη νικημένης «δεξιάς» αντιπολίτευσης και προετοιμάστηκε η δίκη που πέρασε στην ιστορία σαν «η δίκη των 21».

1. F.S Cohen: Bucharin - Kamenev Meeting 1928

2. Moshe Lewin: Contadini e potere sovietico dal 1928 al 1930 σελ. 283.

3. Στο σχήμα αυτό μόνο η γη και τα γεωργικά εργαλεία αποτελούσαν κοινή ιδιοκτησία.

Το τέλος στο επόμενο

ΓΙΑΝΝΗ ΣΟΡΩΤΟΥ



Ο Ρουμανικός Εθνικισμός

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ
ΑΘΗΝΑ 1988

ΣΕΙΡΑ: ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΣ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ 1.α.

Πωλείται στα βιβλιοπωλεία

ΠΑΡΟΥΣΙΑ
Σόλωνος 94
ΕΣΤΙΑ
Σόλωνος 60
Ι. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
Ιπποκράτους 15
Α. ΚΑΡΑΒΙΑΣ-Φ. ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ
Ακαδημίας 58
Ι. ΣΙΔΕΡΗΣ
Σταδίου 44

GAMAL NASSER

Ο θάνατος του NASSER σήμανε το θάνατο του πιο υπολογίσιμου εχθρού του Ισραήλ

Μεναχίμ Μπέγκιν

Η αναίμακτη Επανάσταση της 23ης Ιουλίου του 1952, της οποίας ηγήθηκε ο εμπνευσμένος αυτός ηγέτης, είχε τις ρίζες της αφενός στα δεινά του Αιγυπτιακού λαού και όλου του Αραβικού κόσμου, κι αφετέρου στις αδικίες του Βρετανικού ιμπεριαλισμού, ο οποίος, επικαλούμενος την προστασία των «ανθρωπίνων δικαιωμάτων» και την «προάσπιση της ελευθερίας των λαών», αποστέρησε τον Αιγυπτιακό λαό από κάθε ίχνος ανθρώπινης αξιοπρέπειας κι από κάθε δικαίωμα εθνικής κι ανεξάρτητης ζωής. Γι' αυτό το λόγο, η Επανάσταση αυτή αποτέλεσε ορόσημο στην αποφασιστική μεταστροφή της ιστορίας της Αιγύπτου και όλου του Αραβικού κόσμου. Οι βασικές αρχές της Επανάστασης μπορούν να συνοψιστούν στα εξής: *1) Εξάλειψη του ιμπεριαλισμού και των συνεργατών του, 2) εξάλειψη της φεουδαρχίας, 3) εξάλειψη των μονοπωλίων και της κεφαλαιοκρατίας, 4) δημιουργία κοινωνικής δικαιοσύνης, 5) δημιουργία δυναμικών εθνικών ενόπλων δυνάμεων, 6) οργάνωση υγειούς και αληθούς δημοκρατικής ζωής.*

Η αναίμακτη («λευκή») Επανάσταση του NASSER ήταν από την πρώτη της μέρα, πολιτική και συγχρόνως κοινωνική. Οι νόμοι της αγροτικής μεταρρύθμισης, η διανομή γαιών στους άκληρους αγρότες, η ανακήρυξη της δημοκρατίας, η Συνθήκη του Σουδάν, το νέο Σύνταγμα, το φράγμα του Ασουάν, η εκβιομηχάνιση της χώρας, η δωρεάν και υποχρεωτική παιδεία, η εθνικοποίηση της διώρυγας του Σουέζ. Σ' αυτό το σημείο πρέπει να τονίσουμε τη θαρραλέα θέση της τότε Ελληνικής κυβερνήσεως υπέρ της Επαναστάσεως.

Όσον αφορά τον Αραβικό εθνικισμό και την εξωτερική του πολιτική, ο NASSER αφιέρωσε τη ζωή του υπέρ της ιδέας του Παναραβισμού. Η εμφάνιση του NASSER έγινε σε μία εποχή κατά την οποία ο Αραβικός εθνικισμός αναζητούσε και ανέμενε έναν εμπνευσμένο ηγέτη. Έτσι, στο παναραβικό του αυτό κάλεσμα ανταποκρίθηκαν άμεσα όλοι οι Αραβικοί λαοί, οι οποίοι και του χάρισαν την αγάπη τους και την εκτίμησή τους, όπως δεν συνέθηκε με κανέναν άλλο Άραβα ηγέτη. Στον τομέα της εξωτερικής πολιτικής ο NASSER, σε πολλούς λόγους του, αναφέρονταν στην ελευθερία, στην εθνική ανεξαρτησία και στην αφύπνιση της διεθνούς συνειδήσεως. Έλεγε: ***«Ο λαός μας έχει καθήκον να πολεμάει τον ιμπεριαλισμό κι όλες τις μορφές του παντού στον κόσμο... να υποστηρίζει τους λαούς που μάχονται για την ανεξαρτησία τους και να συμμετέχει στην προσπάθεια της αφύπνισης της διεθνούς συνειδήσεως... ο λαός μας θα πρέπει ν' αντιτίθεται στις όποιες στρατιωτικές συμμαχίες, στις εξωτερικές επεμβάσεις και στα διεθνή μονοπώλια. Η εξωτερική πολιτική μας συνίσταται αφενός στον πόλεμο κατά του ιμπεριαλισμού και της ξένης κυριαρχίας και αφετέρου στη συνεργασία υπέρ της ειρήνης και την πρόοδο όλων των λαών».***

Το έργο του NASSER συνεχίσθηκε και καλυτερεύτηκε από έναν επάξιο διάδοχό του, τον Επαναστάτη συνταγματάρχη Μουαμάρ Καντάφι. Έναν ηγέτη που δε λύγισε μπροστά στα αεροπλανοφόρα του Αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Η πολιτική του NASSER δικαιώνεται στο πρόσωπο του Μουαμάρ Καντάφι. Τον σημερινό ηγέτη του Αραβικού έθνους και του Αραβικού εθνικισμού.





Χρυσηίς Κακοφεγγίτου

ΑΛΥΤΡΩΤΕΣ ΠΑΤΡΙΔΕΣ καί ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ

χθές
ΣΗΜΕΡΑ
αὔριο

ΝΕΑ
ΘΕΣΙΣ

ΦΩΤΙΟΥ Γ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
ΕΠΙΤΙΜΟΥ ΛΥΚΕΙΑΡΧΟΥ

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

καί ἡ συμβολή της εἰς τήν διατήρησιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Βορείου Ἠπείρου

ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ